

Den ny Verdensimpuls

Tidsskrift for Det Tredie Testamente
Martinus åndsvidenskab

December 2018 – nr. 004

Udgivet af Fonden Det Tredie Testamente

Et Juleeventyr

Af Martinus

*Julens grundprincip
er at tænde lys i mørket*

Side 7

Grantræet

H.C. Andersen

*Julens grundprincip er
at tænde lys i mørket*

Side 10

Kristendommens genkomst

Af Jes Arbov

*Mange i dag tror, at kristendommen
har udspillet sin rolle som
kulturbærende åndsretning.
Her venter der os imidlertid en stor
overraskelse.*

Side 14

Hvilken rolle har Gud i Martinus verdensbillede?

Af Rolf Elving

*I disse tider, i vores meget
sekulariserede del af verden, er
forestillingen om en gud ikke i høj
kurs. ...Det er sådan, tidsånden er.*

Side 44

Gudsbegrebet og bønner

Af Ingemar Fridell

*Gud og Kristus vil igen blive
populære, men på en helt ny og
udogmatisk måde, der er logisk*

Side 22

Abort et overgangsfænomen

Af Preben Bagger

*Ved hjælp af moderne fosterdiagnostik og
abort er det muligt at nedbringe antallet af
handikappede. Det er en udbredt opfattelse
– også inden for videnskaben. Men det
passer ikke.*

Side 30

GRATIS

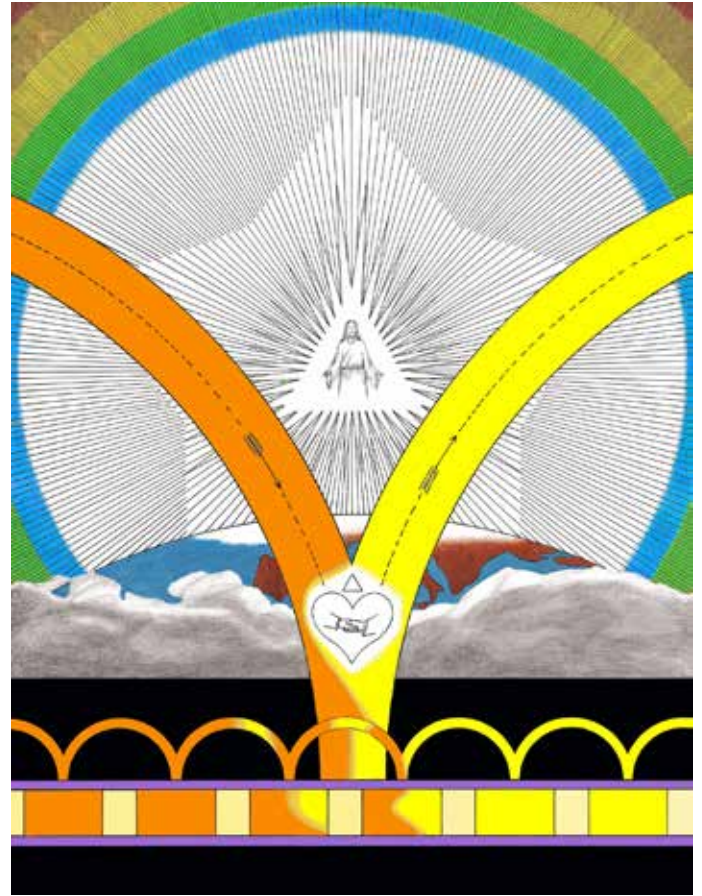
Det Tredie Testamente's omslagssymboler

Forklaring til symbol nr. 19 og 23

Symbol nr 19.

Gennem indvielsens mørke. (Helvede eller ragnerok).

Symbol nr 23.

Det færdige menneske i Guds billed efter hans lignelse.

“

Det var til allersidst i forfatterens liv, at hans samlede værk officielt fik titlen Det Tredie Testamente. Det genudgives på Borgens forlag i København den 24. november 1981, et halvt år efter forfatterens død.

Da faldt valget på disse to symboler til at illustrere såvel titlen som værkets indhold. Forfatteren arbejdede lige til det sidste med selv at forklare symbolerne endnu en gang, særligt tilpasset offentliggørelsen, men dette arbejde nåede ikke at blive helt færdiggjort. En titel som Det Tredie Testamente kan vække undren. Hvad menes egentlig? – Det er netop det, de to symboler er beregnet på at forklare...

Heller ikke symbolernes titler var med, da værket blev udgivet offentligt, så lad os starte med dem. Bagsidesymbolets titel er: "Gennem indvielsens mørke. (Helvede eller ragnarok)", og forside-symbolets titel er: "Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse". De skiller sig meget skarpt ud fra hinanden, idet de illustrerer to totale, mentale modsætninger, nemlig hævn kontra tilgivelse.

Når det er sagt, så er billederne så tydelige, at man stort set kan tolke resten selv, hvilket naturligvis også er grunden til, at de blev udvalgt blandt mange andre symboler. Men lad os alligevel gå dem igennem...

Det symbol, der illustrerer hævnmentalitetens bloddryppende dominans gennem menneskehedens historie, så langt tilbage i tiden vi kan overskue, er selvfølgelig billedet med det smilende dødningshoved, på en baggrund af en by i brand og røg. I det venstre hjørne ser vi også et vulkanudbrud. Vi ser faktisk et dommedagsscenario.

I forgrunden er der to store orange buer. Der hvor de mødes i midten, ser vi et hjerte, der er gennemboret af to sværd. Det fortæller os, at vi her er udsat for en voldelig handling og reagerer tilbage på samme måde. Princippet er "øje for øje, tand for tand". Men det er jo Det Gamle Testaments melodi! – Vi ser således her en illustration af Det Gamle Testaments moralidé.

Det andet symbol er konstrueret på nøjagtigt samme måde. Dog med nogle afgørende forskelle. Vi ser også her to store buer i forgrunden. Men her er den ene af de store buer gul. Og her ser vi også et hjerte, der hvor buerne mødes i midten, og sværdet mangler! – I stedet er der nu tegnet et imødekommende og

venligt håndtryk. Vi har her det hævnende princip modsvarende. Her vender den angrebne den anden kind til. Det er det, vi kalder for tilgivelse. Men det er jo selve kristusmoralen! – Symbolet viser således kernen i Det Ny Testaments moralidé: "Forlad dem, thi de vide ikke hvad de gøre."

Vi har således nu set en illustration af såvel Det Gamle som Det Ny Testamente. Det er i denne sammenhæng, at titlen: Det Tredie Testamente skal forstås. Næmlig som en fortsættelse og videreførelse af Bibelens to testamenter. Det var det, Kristus lovede, da han udtalte, "at Faderen skulle sende Talsmanden den Hellige Ånd": Han skulle tage af mit, blev der sagt, og forklare det, som man på Jesu tid ikke kunne forstå. "Jeg har meget mere at fortælle jer, men I kan endnu ikke bære det."

Men hvor finder vi så Det Tredie Testamente på symbolerne? – Det finder vi illustreret foruden mod sort baggrund. Her ser vi en stribe af orange figurer der følger efter hinanden. Også her ser vi, at de to symboler er konstrueret ens, med visse afgørende afvigelser, som vi skal vende tilbage til.

Hvad betyder så de mange orange figurer som følger på stribe efter hinanden? – Hver enkelt figur markerer et jordliv fra fødsel til død. Et enkelt jordliv kan alle mennesker overskue. Hvad der var før, og hvad der kommer efter, ved man ikke med sikkerhed.

Vi ser som sagt en hel stribe af orange figurer. Hvert enkelt felt svarer til et enkelt jordliv, fra fødsel til død. Det ene jordliv følger efter det andet. Vi ser et mindre gulligt felt, som adskiller hvert jordliv. Det fortæller os, at vi opholder os i den åndelige verden mellem hvert enkelt jordliv.

Vores nuværende jordliv indgår således i en lang kæde af forudgående og efterfølgende jordliv. På denne måde forklares begrebet "evigt liv" i Det

Tredie Testamente. Alle levende væsener er udødelige og har evig eksistens. Det er den logiske og intellektuelle underbyggelse af dette livssyn, læserne finder i Det Tredie Testamente.

Vi ser også en illustration af skæbneloven. Den siger, at vi høster som vi sår. Dette passer ikke, så længe vi kun betragter livet ud fra et enkelt jordlivs perspektiv. Vi ser, at de enkelte jordliv er forbundet med hinanden med små orange buer, som går fra det ene jordliv til det andet, såvel bagud som fremefter. Set i evighedsperspektivet, som er det, der dokumenteres i Det Tredie Testamente, skabes hvert enkelt menneskets skæbne ved det, man gør imod sin næste. Alt hvad vi udsender, alt vi gør, vender tilbage til sit ophav, dvs. os selv.

I dette lys kan vi forstå, hvorfor hævnens princip er illustreret med et smilende skelet i forgrunden og med en by i brand og røg i baggrunden. Vi ser, at de orange skæbnebuer gentager sig igen og igen, i det ene jordliv efter det andet, dvs. det lykkes ikke at besejre fjenden. Man kommer ikke af med ham. Man kan ikke engang slå ham ihjel!! – Alle fødes jo igen og igen. Og de tanker og handlinger, man søgte at udrydde ved at slå organismen ihjel, er ikke ændret, blot fordi organismen er ødelagt. Man forstår ikke, at det "onde" dybest set kommer fra én selv.

Men alle disse smertelige konsekvenser af hævn og krig er ikke forgæves. Erfaringerne går ikke til spilde. Og med lidelseserfaringerne udvikles en ny

DEN HELLIGE SKRIFT – De tre testamenter – Det Gamle, Det Nye og Det Tredie Testamente – fra tro til Martinus åndsvidenskab

evne, som ikke hører dyrerigets kampzone til, hvor man æder hinandens organismer, og hvor man i overlevelseskampen er nødt til at dræbe for at leve. Denne nye evne er medfølelsesevnen. Den orange farve symboliserer, at vi stadig er borgere i dyreriget. Dyreriget er det dræbende princips zone.

Det er denne forvandling af dyrebekendstheden, der er tale om, når det siges, at ”der vil opstå en ny himmel og en ny jord, hvor retfærdigheden bor.” Det var jo dette rige, Kristus repræsenterede, og som han vejledte menneskeheden hen imod. ”Himmeriges rige” eller ”det rigtige menneskerige”, som det kaldes for i Det Tredie Testamente. Der er således tale om en lang udviklingsproces – med utallige genfødsler i den fysiske verden.

Når vi herefter betragter symbolet med titlen, ”Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse,” forstår vi, at dette stadium udgør en direkte fortsættelse, en uundgåelig konsekvens af den evige skæbnelov. Slutresultat af denne lange vandring ud og ind i den fysiske verden vil blive, at bevidsthederne fuldkommengøres. Derfor denne titel. Alle levende væsener i den fysiske verden, også planter og dyr, er evige og udødelige og under omskabelse til at

blive i Guds billede. Det var det, Gud sagde, skulle ske, der hvor Bibelen lader ham sige, i skabelsesberetningen, 1. Mosebog: ”Lader os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse.”

Vi ser en kristuslignende figur inden i en trekant, hvorfra der stråler en lysglorie ud fra en femtakket stjerne. I yderfeltet af denne lyskaskade ser vi tre felter i henholdsvis blå, grøn og gul farve, samt en lille bid af orange længst ude. Lyset stråler ud fra kristusskikkelsen, og det vil sige, at dyrebekendstheden nu er overvundet, er vejet tilbage for kristusbekendstheden, – den Hellige Ånd. Efter indvielsen i mørket går vejen nu fremad mod indvielsen i lyset, – alkærligheden. De to symboler repræsenterer således to sider af samme mønt. Ud af det ene følger det andet.

Nu er blot den ene af de store buer orange, den anden er skiftet til gul farve. Det symboliserer tilgivelsen, hvilket yderligere understreges af håndtrykket indtegnet i hjertet. Forneden ser vi virkningerne af denne holdning: De enkelte jordliv skifter farve og får mere og mere islet af gul farve, for til sidst at blive helt gule. Det viser vejen ud af dyreriget og alkærlighedsevnen udvikling og praktiseringen af tilgivelssprincippet. Den gule farve repræsenterer ”det rigtige menneskerige” eller det, som Kristus kaldte ”Himmeriges rige”.

terer ”det rigtige menneskerige” eller det, som Kristus kaldte ”Himmeriges rige”.

Kristusfiguren, placeret i en trekant, symboliserer, at Kristus var ”Ét med Faderen”, og mindre kan ikke gøre det, hvis man skal illustrere ”Guds billede”. Det var en tilsvarende indvielse, forfatteren til Det Tredie Testamente oplevede, og som var grundlaget for den mission, han var kaldet til. Han skulle forklare ”det meget”, man ikke på Jesu tid kunne forstå.

Tilgivelsessymbolet er som hentet fra Bibelen. Der hvor Jesus taler om ”de sidste tider”, som jo ikke er ”verdens ende”. Det handler om den dyriske bevidstheds undergang, dyrebekendsthedens ”sidste tider”, i den jordmenneskelige psyke.

Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig paa Himmelen; og da skulle alle Jordens Stammer jamre sig, og de skulle se Menneskesønnen komme paa Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed. Matt: 24:30

Kort symbolforklaring af Rolf Elving (Læs Martinus' egen symbolforklaring i Det Evige Verdensbillede II, side 126 og 170)

Den ny Verdensimpuls

Tidsskrift for Det Tredie Testamente
Martinus åndsvidenskab

INDHOLD

<i>Symbolforklaring til nr. 19 og 23</i>	2
<i>Redaktøren fortæller</i>	6
<i>Et Juleeventyr – af Martinus</i>	7
<i>Grantræet – eventyr af H.C. Andersen(1845)</i>	10
<i>Kristendommens genkomst</i>	14
<i>Gudsbegrebet og bønnen</i>	22
<i>Abort – et overgangsfænomen</i>	30
<i>Om at forholde sig til Verdens mørke</i>	38
<i>Om udgivelsen</i>	41
<i>Mit liv med Martinus 3</i>	42
<i>Hvilke rolle har Gud i Martinus verdensbillede?</i>	44
<i>Hvad det er – og hvad det ikke er</i>	48
<i>Hvem var Martinus?</i>	50
<i>Martinus citater</i>	51
<i>Invitation – Fest for Martinus kosmiske indvielse</i>	53
<i>Invitation Sommer kursus i Odense</i>	54
<i>Martinus citater</i>	58
<i>Glædelig Jul – En takkehilsen fra Martinus</i>	59

Om kristendommens fornyelse

Af Jan Langekær

Denne decemberudgave 2018 af “Den ny Verdensimpuls“, som du nu holder i hånden, er en julegave til alle, der interesserer sig for at kende Martinus åndsvidenskab. Denne åndsvidenskab bærer også titlen Det Tredie Testamente som, ifølge Martinus, er kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse. At dette er tilfældet, er faktisk en ukendt verdensbegivenhed, men den vil få en stor betydning for fremtidens menneskehed.

Vi ønsker derfor, at udbrede kendskabet til Det Tredie Testamente og udgive tidsskriftet som en gave. Dette ønske deles af mange, som støtter sagen med artikler, arbejde med opsætning af tidsskriftet, pengegaver og distribution, så tidsskriftet kan gives gratis til alle interesserede.

Nogen har tænkt, at det ikke kunne gå an. Kan man basere en aktivitet udelukkende på tilliden til, at der kommer gaver? Er det ikke mere sikkert at opkræve abonnement?

Vi har tillid til det gaveprincip, som Martinus har beskrevet i sine kosmiske analyser – og gaveprincippet har vist sig at være rigtigt. Vi har fået et fint tidsskrift.

Men hvad hvis der ikke kommer bidrag nok? Så må vi blot tilrettelægge tidsskriftet i forhold til økonomien, måske med lidt færre sider eller et mindre oplag.

Vi kan og skal ikke gøre mere, end der er støtte til, men gør man det rigtige, kommer bidragene og hjælpen også.

Forhåbentlig vil du glæde dig til at læse dette nummer af *Den ny Verdensimpuls*.

Martinus skriver:

“Udviklingens mest ufejlbarlige kendetegn viser sig ikke i form af, hvor meget man ejer, men derimod i form af, hvor megen glæde man er i stand til at føle ved at yde sin næste noget af det man ejer.”

(Fra bogen “Vejen til indvielse“, kap. 5.)

Har du lyst til at bidrage til Den ny Verdensimpuls, så benyt:

Reg. nr. 3572 konto nr. 3572030989

Fra udlandet:
IBAN konto nr.
DK6030003572030989
og SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

Jan Langekær
Redaktør
Tel: 20157811,
e-mail: jan@langekaer.dk

www.dettredietestamente.info
(her kan du også gratis downloade de forrige numre og det herværende nummer af tidsskriftet)

Kærlig hilsen, Den ny Verdensimpuls

*Julens grundprincip er
at tænde lys i mørket*

Af Martinus

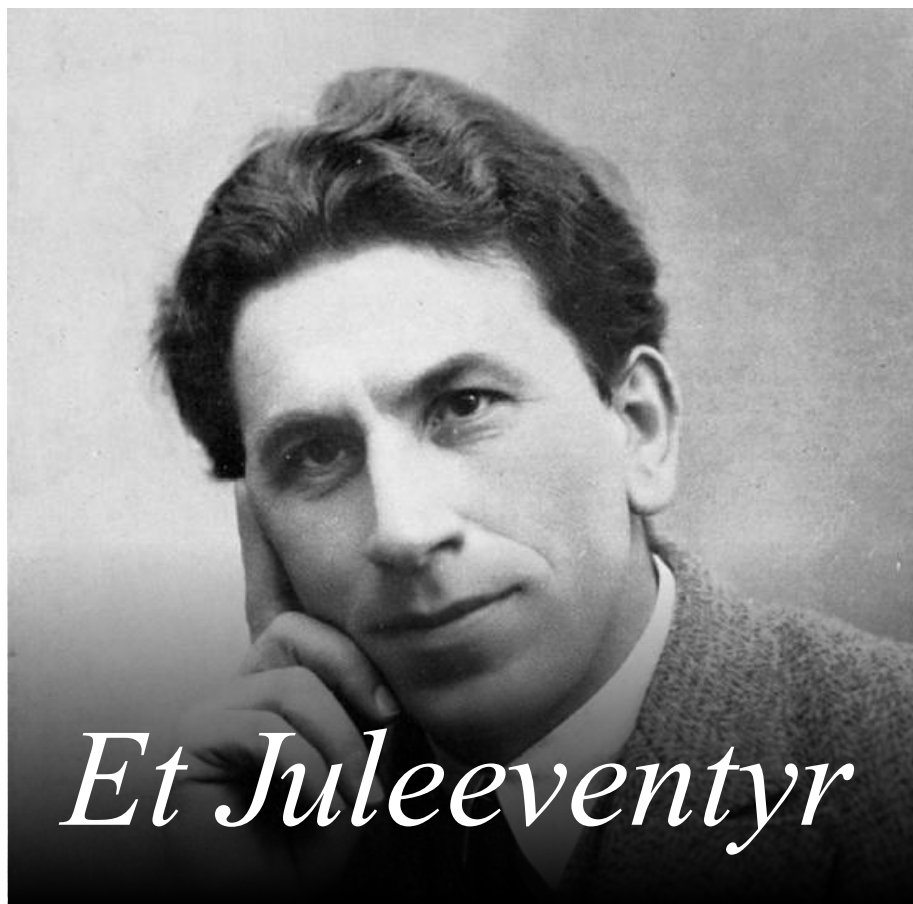
Nu da vi atter er nået frem til den tid, hvor julelysene begynder at finkle omkring os, hvad de jo allerede længe har gjort i butikkerne og snart også vil gøre i hjemmene overalt i den kristne verden, vil jeg gerne i dag tale om juletræet. Juletræet er selve julens kulmination af lys, men hvorfor nu alt dette lys? Først og fremmest skyldes den megen anvendelse af lys den omstændighed, at vi lever i en zone på jordkloden, hvor dagslyset ved vintersolhverv kun er meget lidt fremme. Nattens mørke indhyller alt i sin sorte kåbe så at sige fra klokken 15 til klokken 9 næste dag under disse breddegrader, og højere mod nord er natten endnu længere. At man i en sådan fysisk mørkezone bliver mæt af mørke og hungrer efter lys er ganske naturligt, og det er lige så naturligt, at det bliver forbundet med glæde og festlighed at tænde lys. Her har vi julens evangelium åbenbaret i sin rent fysiske fremtræden, selve julens grundprincip udgør dette "at tænde lys i

mørket". Da alle foreteelser i verdensaltet er led i kredsløb, og da kredsløb altid eksisterer som spiraler eller led i større kredsløb, bliver dette "at tænde lys" en foreteelse, som også går igen i højere og højere former for kredsløb. Det vil altså sige, at selve mørket også må gå igen i stadig højere kredsløb eller spiraler, thi der må jo eksistere et mørke, hvori lyset kan tændes.

Spiralkredsløbsprincippet

Hvad er da et kredsløb? Et kredsløb er en tidsepoke, inden for hvilken levende væsener oplever de fire eksisterende grundprincipper i livsmanifestationen, foråret, sommeren, efteråret og vinteren, hvilke principper igen henholdsvis er det samme som udvikling, kulmination, degeneration og latent tilstand. Intet i verden kan eksistere uden at repræsentere et eller andet af disse fire principper. Enhver ting befinder sig enten i udviklingens stadium og repræsenterer da foråret, eller også er den i kulmination og repræsenterer da sommeren, eller i degeneration og repræsenterer efteråret, hvis den da ikke fremtræder i en

tilsyneladende livløs tilstand, den latente livstilstand vi kalder vinteren. Tænker vi på det døgn, som dagen i dag er en del af, kan vi se, at også det er et kredsløb, hvori de samme principper gør sig gældende. Dette øjeblik er en del af døgnets "forår", men i sproget udtrykker vi det ikke således, vi siger, at det er "formiddag". Men vi ved, at solen står højest på himlen klokken 12, på hvilket tidspunkt dagen da udtrykker sit sommerprincip, som vi kalder "middag". På denne måde bliver eftermiddagen til døgnets "efterår", og natten til døgnets "vinter". Tænker vi på menneskets egen organisme, kan vi også der se, hvorledes den udtrykker en eller anden af de fire årstider. Enten tilhører den barnestadiet og udgør da endnu noget af den latente fysiske livsform, vinterens princip. Eller også tilhører den ungdommen, der er det samme som forårsprincippet, en tilstand, hvor de tidligere latente kræfter bryder frem og sætter en udvikling i gang. Nogle menneskers organisme er nået frem til at repræsentere "sommeren", den modne alder, der er kulminationen af bevidst-

hedsudvidelse på det fysiske plan, hvis de da ikke allerede er nået ind i alderdommens fysiske degeneration, der udtrykker "efterårets" princip. Men ligesom årskredsløbene danner en sammenhængende kæde og en stadig fornyelse baseret på de samme love og principper, er også vort nuværende liv, hvori vor organisme i øjeblikket repræsenterer en af de fire årstider, blot et lille led i en kæde af liv, kun et "døgn" i et meget større kredsløb, der hedder reinkarnationen inden for det kosmiske spiralkredsløb, De kender fra analyserne i LIVETS BOG. På denne måde er alt, hvad vi overhovedet kan sanse eller opleve, led i kredsløb, der gentager sig i højere og højere former, og således er det også med hensyn til dette "at tænde lys i mørket".

Sjæleligt mørke og lys

Ligesom vi kan være trætte eller mætte af det fysiske mørke og hungre efter at tænde det fysiske lys, således kan man også blive træt af mørket på et andet plan og ligeledes her længes efter lys. Det "andet plan", jeg her taler om, er et kredsløb for mørke og lys, som ligger over det fysiske plan. Det er altså ikke fysisk mørke og lys, der er tale om, men psykisk eller sjæleligt mørke og lys. Hvad forstår man ved det? Der forstår man alt vedrørende vort tankeliv, vor mentale struktur, som giver sig udtryk her i den fysiske verden gennem vort nervesystem. Ved hjælp af denne struktur sanser vi et mørke og et lys, der ligger på et højere plan end det fysiske. Dette mørke kender vi som sorg, nedtrykthed, håbløshed, livslede og gudsforladthed. Det kan også karakteriseres som menneskets uvidenhed om sin egen identitet som et evigt udødeligt væsen. Og lyset på samme plan kender vi som glæde, inspiration, livslyst, kærlighed og skaberkraft. Det kan også karakteriseres som begyndelsen til kosmisk bevidsthed eller den højintellektuelle tilstand, hvor væsenet besidder viden om sin udødelighed og kosmiske identitet.

Det sjælelige lys er det sande julelys. Da menneskene sjæleligt lever i sorgernes og lidelsernes sfære, der er sjælens vinterzone, er det ikke så mærkeligt, at de samme væsener længes eller hungre efter sjælens lys, dens forår og sommer. Ligesom det er en glæde at tænde fysiske lys i årets mørketid, er det derfor også ved at blive en glæde at tænde lys i den sjælelige mørkesfære, og det er dette sjælelige lys, der er det sande julelys, som alle fysiske julelys, der tændes i denne tid, symboliserer på det fysiske plan. At tænde virkeligt eller sandt julelys vil altså være det samme som at tænde glæde og livslyst i levende væseners sjæle. I samme grad som et menneske kan tænde lys og livsglæde i andre menneskers mentalitet, er dette menneske et "kosmisk julelys".

De store verdensgenløbere har alle været stærkt lysende væsener i jordmenneskehedens sjælelige vinterzone

Ved at se tilbage i menneskehedens historie bliver vi vidne til væsener, der har været så stærke til at tænde lys i sjælene, at millioner af mennesker endnu i dag opretholder deres livslyst i kraft af dette lys. De store verdensgenløbere og virkelige vismænd har alle været stærkt lysende væsener i jordmenneskehedens sjælelige vinterzone; hvad de igennem skrift, tale og væremåde har givet som næstekærlighed, som oplysning og visdom, har beriget menneskers sind og gjort det lettere for dem at bære de byrder, der tynger dem i livets mørke sfære. Hvis ikke disse væseners lys havde skinnet i den jordmenneskelige vinterzone, ville menneskehedens historie kun have rummet beretninger om krig og atter krig. Det dræbende princip ville have udfoldet sig i en grad, som det er umuligt at forestille sig. Ikke et eneste sted ville der da have været håb om sjælelig sommer og sollys, alt håb ville være ladet ude, og en åndelig polarnats isstorme ville hvine og fløjte

en ligsang over døde sjæle. Men således er det ikke. Selv om sjælelige vinterstorme med kulde, frost og død har raset hen over menneskehedens mentale himmel, er håbet ikke ladet ude, netop fordi Guddommen igennem verdensgenløbernes stærke varmende lys har tændt et nyt håb, nye længsler, inspiration, glæde og livsmod i jordmenneskehedens mørke mentale vinternat. Her er vi stedet over for julen i sin allerhøjeste åbenbaring, menneskehedens historie afslører ligefrem for os, at vi er til julefest hos selve den evige Fader. Jordmenneskeheden er det mørke grantræ, på hvilket den evige Guddom allerede har tændt og stadig er i færd med at tænde funkende og strålende "julelys" i form af verdensgenløbere og alle humanismens forkæmpere. Kosmisk bevidsthed, højintellektualitet, oplevelse af udødelighed og af at blive ét med Faderen og den hermed følgende varige fred eller salighed er de julegaver, menneskeheden engang skal modtage. De er gemt endnu et stykke tid for de fleste bagved det store træ, hvori det enkelte menneske selv skal blive et strålende lys tændt ved flammen fra et lys, som i forvejen stråler klart. Når mennesket selv bliver et julelys, hvis varme menneskelighed stråler til alle sider, bliver det også for dette menneske tiden til at modtage de guddommelige gaver. Universet er Guds store festsal, kloderne, solsystemerne og mælkevejene er hver for sig vinduer, der vender mod tidens og rummets verden. Men vi selv er evigheden. Et med Faderen overlever vi sole og stjerner for at se nye sole og stjerner tændes. Vi er livets og dødens herre, det er os, der tænder og slukker lys, vor viljeføring er vor stemme i universets lovsang og hymne til livet, lige så vel som den også kan lyde med i en dødssang, thi døden er en nødvendighed, men blot for at det, der dør, kan fødes til nyt liv i højere former, til højere kredsløbs mørke, hvor et større lys kan tændes i mørket og få nattens skygger til at vige.

“

Det er specielt blevet min opgave at overføre de kosmiske principper til intelligensmæssige analyser, således at de passer både til intelligens og intuition. Disse analyser er en logisk tankerække, som det udviklede menneske, der har et erfaringsmateriale at arbejde med, kan tilegne sig og se, om de passer med de livsytringer, det møder i hverdagen.

Chris-Barbalis, Unsplash

”Himmeriges rige” skal komme til at stråle ud fra alle mennesker

Mange mennesker i vor tid har den indstilling, at de er ”vokset fra at holde jul”. De ved ikke, at de er midt i en kosmisk julefest, hvor der bestandig tændes lys i mørket. Men så længe mennesket ikke ved det, er det guddommeligt, at menneskene i alt fald én gang året fejrer lysets fest og oplever glæden ved at give. Vi fejrer med julen den begivenhed, at et barn fødtes på denne klode, et barn, som voksede op og blev et åndens lys for menneskene, et guddommeligt sendebud fra ”himmeriges rige”. Men han talte til menneskene om, at ”himmeriges rige” også var inden i dem. Der hvor mennesket mere er indstillet på at tjene end at lade sig tjene, der hvor det hellere selv vil lide, end det vil være årsag til andres lidelse, og der hvor det arbejder på at udvikle sine menneskelige evner til gavn for helheden, er ”himmeriges rige” ikke blot i dem, men det begynder at stråle ud fra dem i tanker, ord og handlinger. Det er ”julens mentalitet”, sjæleligt julelys, som lyser op i den mentale vinternat. Man kan træne sig op til at få den virkelige jul i sit indre ved at søge at beherske sit eget sind. Der er nok, der kan irritere én, eller gøre én vred eller bitter selv i juletiden, det er det åndelige mørke, snestormen og den bidende frost. Det er ”herodesmentaliteten”, som vil virke dræbende på ”kristusbarnet”.

Men vi ved jo fra juleevangeliet, at ”kristusbarnet” ikke blev myrdet, det blev frelst fra Herodes’ soldater. Denne gamle beretning fortæller ikke blot om en begivenhed, som har fundet sted, men om en begivenhed, som stadig finder sted. Kristusbarnet fødtes ikke blot i Bethlehem for snart to årtusinder siden, dets fødsel er også ved at finde sted den dag i dag i Dem, i det enkelte menneske. Når juletræet stråler og funkler med sine mange lys og stjernen i toppen, når mennesker tager hinanden i hænderne og danner en kæde som symbol på, hvad mennesker af alle hudfarver og nationaliteter engang skal gøre, når de synger om ”fred på jord, fryd på jord” og giver hinanden gaver, da fejrer de også kristusbarnets fødsel i deres eget indre.

Mine kosmiske analyser er en logisk tankerække, men de er også en del af julebudskabet

Det er specielt blevet min opgave at overføre de kosmiske principper til intelligensmæssige analyser, således at de passer både til intelligens og intuition. Disse analyser er en logisk tankerække, som det udviklede menneske, der har et erfaringsmateriale at arbejde med, kan tilegne sig og se, om de passer med de livsytringer, det møder i hverdagen. Men det er også en del af julebudskabet. Der hvor disse analyser bliver til viden for Dem, til en del af

Deres liv, der er også verdensfreden. Der hvor den kosmiske viden bliver en realitet for både følelse og tanke, der må næstekærligheden folde sig ud, ikke som sentimentalitet, men som virkelig kærlighed, der på en hensigtsmæssig måde gavner det enkelte væsen såvel som helheden. Jeg mener altså ikke, at man, fordi man arbejder med åndsvidenskaben, bliver for ”voksen” til at fejre julen. Tværtimod, men man kommer jo gennem åndsvidenskaben til at se på mange ting i et andet perspektiv end før, og det vil med tiden få de materialistiske sider ved julens skikke til at ændre sig. Men julens princip ”at tænde lys i mørket” er det blevet en nødvendighed for menneskene at fejre, især for dem der lever i jordens fysiske vinterzone. Og da har det sin betydning at tænke på, at ”julens grundtone”, lyset, freden, det at give gaver, er det samme som ”universets grundtone”, næstekærligheden, dette at være til gavn for helheden. Det er den mentalitet, der med tiden skal spredes over hele året og over hele jorden, da bliver ”juleeventyret” til en strålende realitet i en fysisk verden, og jordkloden til en ”julestjerne”.
M.

Fra et foredrag på Martinus Institut søndag den 22. december 1946. Bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen godkendt af Martinus.

A serene winter night scene. In the foreground, a large, snow-laden evergreen tree is decorated with warm white lights. A snow-covered path leads into the distance, flanked by a wooden fence also covered in snow. A street lamp in the background casts a soft glow. The sky is dark with falling snow.

Grantræet

Eventyr (1845)

Ude i Skoven stod der saadant et nydeligt Grantræ; det havde en god Plads, Sol kunde det faae, Luft var der nok af, og rundtom voxte mange større Kammerater, baade Gran og Fyr; men det lille Grantræ var saa ilter med at voxte; det tænkte ikke paa den varme Sol og den friske Luft, det brød sig ikke om Bønderbørnene der gik og smaasnakkede, naar de vare ude at samle Jordbær eller Hindbær; tidt kom de med en heel Krukke fuld eller havde Jordbær trukket paa Straa, saa satte de sig ved det lille Træ og sagde: "nei! hvor det er nydeligt lille!" Det vilde Træet slet ikke høre.

Aaret efter var det en lang Stilk større, og Aaret efter igjen var det endnu een meget længer; thi paa et Grantræ kan man altid, efter de mange Led, det har, see hvor mange Aar det har voxet.

"O, var jeg dog saadant et stort Træ, som de Andre!" sukkede det lille Træ, "saa kunde jeg brede mine Grene saa langt omkring og med Toppen see ud i den vide Verden! Fuglene vilde da bygge Rede imellem mine Grene, og naar det blæste kunde jeg nikke saa fornemt, ligesom de Andre der!"

Det havde slet ingen Fornøielse af Solskinnet, af Fuglene eller de røde Skyer, som Morgen og Aften seilede hen over det.

Var det nu Vinter, og Sneen rundt omkring laae gnistrende hvid, saa kom tidt en Hare springende, og satte lige over det lille Træ, -o, det var saa ærgerligt! - Men to Vintre gik, og ved den tredie var Træet saa stort, at Haren maatte gaae uden om det. O, voxte, voxte, blive stor og gammel, det var dog det eneste deilige i denne Verden, tænkte Træet.

I Efteraaret kom altid Brændehuggerne og fældede nogle af de største Træer, det skete hvert Aar, og det unge Grantræ, som nu var ganske godt voxent, skjælvde derved, thi de store, prægtige Træer faldt med en Knagen og Bragen til Jorden; Grenene bleve hugne

fra, de saae ganske nøgne, lange og smalle ud; de vare næsten ikke til at kjende, men saa bleve de lagte paa Vogne, og Heste trak dem afsted ud af Skoven.

Hvor skulde de hen? Hvad forestod dem?

I Foraaret, da Svalen og Storken kom, spurgte Træet dem: "Veed I ikke, hvor de førtes hen? Har I ikke mødt dem?"

Svalerne vidste ikke noget, men Storken saae betænkelig ud, nikkede med Hovedet og sagde: "Jo, jeg troer det! jeg mødte mange nye Skibe da jeg fløi fra Ægypten; paa Skibene vare prægtige Mastetræer, jeg tør sige, at det var dem, de lugtede af Gran; jeg kan hilse mange Gange, de kneise, de kneise!"

"O, var jeg dog ogsaa stor nok til at flyve hen over Havet! Hvorledes er det egentligt dette Hav, og hvad ligner det?"

"Ja det er saa vidtløftigt at forklare!" sagde Storken, og saa gik den.

"Glæd Dig ved din Ungdom!" sagde Solstraalerne; "glæd Dig ved din friske Væxt, ved det unge Liv, som er i Dig!"

Og Vinden kyssede Træet, og Duggen græd Taarer over det, men det forstod Grantræet ikke.

Naar det var ved Juletid, da bleve ganske unge Træer fældede, Træer som tidt ikke engang vare saa store eller i Alder med dette Grantræ, der hverken havde Rast eller Ro, men altid vilde afsted; disse unge Træer, og de vare just de allersukkeste, beholdt altid alle deres Grene, de bleve lagte paa Vogne og Heste trak dem afsted ud af Skoven.

"Hvorhen skulle de?" spurgte Grantræet. "De ere ikke større end jeg, der var endogsaa eet, der var meget mindre; hvorfor beholde de alle deres Grene? Hvor kjøre de hen?"

"Det vide vi! det vide vi!" quiddrede Graaspuvrene. "Vi have nede i Byen kiget ind ad Ruderne! vi vide, hvor de kjøre hen! O, de komme til den største Glands og Herlighed, der kan tænkes! Vi have kiget ind af Vinduerne og seet at de blive plantede midt i den varme Stue og pyntede med de deiligste Ting,

baade forgyldte Æbler, Honningkager, Legetøi og mange hundrede Lys!"

"Og saa - ?" spurgte Grantræet og bævede i alle Grene. "Og saa? Hvad skeer saa?"

"Ja, mere have vi ikke seet! Det var mageløst!"

"Mon jeg er blevet til for at gaae denne straalende Vei?" jublede Træet. "Det er endnu bedre, end at gaae over Havet! Hvor jeg lider af Længsel! Var det dog Juul! nu er jeg høi og udstrakt, som de andre, der førtes afsted sidste Aar! - O, var jeg alt paa Vognen! var jeg dog i den varme Stue med al den Pragt og Herlighed! og da - ? Ja, da kommer noget endnu Bedre, endnu Skjønnere, hvorfor skulle de ellers saaledes pynte mig! der maa komme noget endnu større, endnu herligere -! men hvad? O, jeg lider! jeg længes! jeg veed ikke selv, hvorledes det er med mig!"

"Glæd Dig ved mig!" sagde Luften og Sollyset; "glæd Dig ved din friske Ungdom ude i det Frie!"

Men det glædede sig slet ikke; det voxte og voxte, Vinter og Sommer stod det grønt; mørkegrønt stod det; Folk, som saae det, sagde: "det er et deiligt Træ!" og ved Juletid blev det fældet først af alle. Øxen hug dybt igjennem Marven, Træet faldt med et Suk hen ad Jorden, det følte en Smerte, en Afmagt, det kunde slet ikke tænke paa nogen Lykke, det var bedrøvet ved at skilles fra Hjemmet, fra den Plet, hvor det var skudt frem; det vidste jo, at det aldrig mere saae de kjære gamle Kammerater, de smaae Buske og Blomster rundtom, ja maaskee ikke engang Fuglene.

Afreisen var slet ikke noget behageligt. Træet kom først til sig selv, da det i Gaarden, afpakket med de andre Træer,

hørte en Mand sige: ”Det der er prægtigt! vi bruge ikke uden det!”

Nu kom to Tjenere i fuld Stads og bar Grantræet ind i en stor, deilig Sal. Rundtom paa Væggene hang Portrætter, og ved den store Flisekakkellovn stode store chinesiske Vaser med Løver paa Laaget; der var Gyngestole, Silkesophaer, store Borde fulde af Billedbøger, og med Legetøi for hundred Gange hundred Rigsdaler - idetmindste sagde Børnene det. Og Grantræet blev reist op i en stor Fjerding, fyldt med Sand, men Ingen kunde see, at det var en Fjerding, thi der blev hængt grønt Tøi rundt om, og den stod paa et stort broget Teppe. O, hvor Træet bævede! Hvad vilde der dog skee? Baade Tjenere og Frøkener gik og pyntede det. Paa een Green hang de smaa Næt, udklippede af kouleurt Papir; hvert Næt var fyldt med Sukkergodt; forgyldte Æbler og Valdnødder hang, som om de vare voxede fast og over hundrede røde, blaae og hvide Smaalys bleve stukne fast i Grenene. Dukker, der saae livagtig ud som Mennesker, - Træet havde aldrig seet saadanne før - svævede i det Grønne, og allerøverst oppe i Toppen blev sat en stor Stjerne af Flitter-Guld; det var prægtigt, ganske mageløst prægtigt.

”Iaften,” sagde de Allesammen, ”iaften skal det straale!”

”O!” tænkte Træet, ”var det dog Aften! var bare Lysene snart tændte! og hvad mon da skeer? Mon der komme Træer fra Skoven og see paa mig? Mon Graaspurvne flyve ved Ruden? Mon jeg her voxer fast og skal staae pyntet Vinter og Sommer?”

Jo, det viste god Besked; men det havde ordentligt Barkepine af bare Længsel, og Barkepine er ligesaa slem for et Træ, som Hovedpine for os Andre.

Nu bleve Lysene tændte. Hvilken Glands, hvilken Pragt, Træet bævede i alle Grene derved, saa at eet af Lysene stak Ild i det Grønne; det sved ordenligt.

”Gud bevare os!” skreg Frøknerne og slukkede i en Hast.

Nu turde Træet ikke engang bæve. O, det var en Gru! Det var saa bange for at

tabe noget af al sin Stads; det var ganske fortunlet i al den Glands, - - og nu gik begge Fløidøre op, og en Mængde Børn styrtede ind, som om de vilde vælte hele Træet; de ældre Folk kom besindige bag efter; de Smaa stode ganske tause, - men kun et Øieblik, saa jublede de igjen saa at det rungede efter; de dandsede rundt om Træet, og den ene Present efter den anden blev plukket af.

”Hvad er det, de gjør?” tænkte Træet. ”Hvad skal der skee?” Og Lysene brændte lige ned til Grenene, og eftersom de brændte ned, slukkede man dem, og saa fik Børnene Lov til at plyndre Træet. O, de styrtede ind paa det, saa at det knagede i alle Grene; havde det ikke ved Snippen og Guldstjernen været bundet fast til Loftet, saa var det styrtet om.

Børnene dandsede rundt med deres prægtige Legetøi, Ingen saae paa Træet uden den gamle Barnepige, der gik og tittede ind imellem Grenene, men det var bare for at see, om der ikke var glemt endnu en Figen eller et Æble.

”En Historie! en Historie!” raabte Børnene og trak en lille tyk Mand hen imod Træet, og han satte sig lige under det, ”for saa ere vi i det Grønne,” sagde han, ”og Træet kan have besynderligt godt af at høre med! men jeg fortæller kun een Histoire. Vil I høre den om Ivede-Avede eller den om Klumpe-Dumpe, som faldt ned af Trapperne og kom dog i Høisædet og fik Prindsessen!”

”Ivede-Avede!” skreg Nogle, ”Klumpe-Dumpe!” skreg Andre; der var en Raaben og Skrigen, kun Grantræet taug ganske stille og tænkte: ”Skal jeg slet ikke med, slet ikke gjøre Noget!” Det havde jo været med, havde gjort hvad det skulde gjøre.

Og Manden fortalte om ”Klumpe-Dumpe der faldt ned af Trapperne og kom dog i Høisædet og fik Prindsessen.” Og Børnene klappede i Hænderne og raabte: ”fortæl! fortæl!” de vilde ogsaa have ”Ivede-Avede”, men de fik kun den om ”Klumpe-Dumpe.” Grantræet stod ganske stille og tankefuld, aldrig havde Fuglene ude i Skoven

fortalt Sligt. ”Klumpe-Dumpe faldt ned af Trapperne og fik dog Prindsessen! Ja, ja, saaledes gaaer det til i Verden!” tænkte Grantræet og troede at det var virkeligt, fordi det var saadan en net Mand, som fortalte. ”Ja, ja! hvem kan vide! maaskee falder jeg ogsaa ned af Trapperne og faaer en Prindsesse!” Og det glædede sig til næste Dag at blive klædt paa med Lys og Legetøi, Guld og Frugter.

”Imorgen vil jeg ikke ryste!” tænkte det. ”Jeg vil ret fornøie mig i al min Herlighed. Imorgen skal jeg igjen høre Historien om ”Klumpe-Dumpe” og maaskee den med om ”Ivede-Avede.”” Og Træet stod stille og tankefuld den hele Nat.

Om Morgenen kom Karl og Pige ind.

”Nu begynder Stadsen igjen!” tænkte Træet, men de slæbte det ud af Stuen, op ad Trappen, ind paa Loftet, og her, i en mørk Krog, hvor ingen Dag skinne- de, stillede de det hen. ”Hvad skal det betyde!” tænkte Træet. ”Hvad mon jeg her skal bestille? Hvad mon jeg her skal faae at høre?” Og det hældede sig op til Muren og stod og tænkte og tænkte. - - Og god Tid havde det, thi der gik Dage og Nætter; Ingen kom herop, og da der endelig kom Nogen, saa var det for at stille nogle store Kasser hen i Krogen; Træet stod ganske skjult, man skulde troe, at det var reent glemt.

”Nu er det Vinter derude!” tænkte Træet. ”Jorden er haard og dækket med Snee, Menneskene kunne ikke plante mig; derfor skal jeg nok her staae i Læ og Foraaret! hvor det er velbetænkt! hvor dog Menneskene ere gode! - Var her kun ikke saa mørkt og saa skrækkeligt eensomt! - Ikke engang en lille Hare! - Det var dog saa artig der ude i Skoven, naar Sneen laae, og Haren sprang forbi; ja, selv da den sprang hen over mig, men det holdt jeg ikke af den Gang. Her oppe er dog skrækkeligt eensomt!”

”Pi, pi!” sagde en lille Muus i det samme og smuttede frem; og saa kom der nok en lille. De snusede til Grantræet og smuttede mellem Grenene paa det.

”Det er en gruelig Kulde!” sagde de smaa Muus. ”Ellers er her velsignet at være! Ikkesandt, du gamle Grantræ?”

”Jeg er slet ikke gammel!” sagde Grantræet, ”der ere mange, der ere meget ældre end jeg!”

”Hvor kommer Du fra?” spurgte Musene, ”og hvad veed du?” De vare nu saa grueligt nysgjerrige. ”Fortæl os dog om det deiligste Sted paa Jorden! Har Du væreet der? Har Du været i Spisekammeret, hvor der ligger Oste paa Hylderne og hænger Skinker under Loftet, hvor man dandser paa Tællelys, og gaaer mager ind og kommer feed ud!”

”Det kjender jeg ikke!” sagde Træet, ”men Skoven kjender jeg, hvor Solen skinner, og hvor Fuglene synge!” og saa fortalte det Alt fra sin Ungdom, og de smaa Muus havde aldrig før hørt saadant noget, og de hørte saadan efter og sagde: ”nei, hvor Du har seet meget! hvor Du har været lykkelig!”

”Jeg!” sagde Grantræet og tænkte over, hvad det selv fortalte; ”ja, det var, i Grunden, ganske morsomme Tider!” - men saa fortalte det om Juleaften, da det var pyntet med Kager og Lys.

”O!” sagde de smaa Muus, ”hvor Du har været lykkelig, du gamle Grantræ!”

”Jeg er slet ikke gammel!” sagde Træet, ”det er jo i denne Vinter, jeg er kommet fra Skoven! jeg er i min allerbedste Alder, jeg er bare sat i Væxten!”

”Hvor Du fortæller deiligt!” sagde de smaa Muus, og næste Nat kom de med fire andre Smaa-Muus, der skulde høre Træet fortælle, og jo mere det fortalte, desto tydeligere huskede det selv Alt og syntes: ”det var dog ganske morsomme Tider! men de kan komme, de kan komme! Klumpe-Dumpe faldt ned af Trapperne og fik dog Prindsessen, maaskee jeg kan ogsaa faae en Prindsesse,” og saa tænkte Grantræet paa saadant et lille nydeligt Birketræ, der voxte ude i Skoven, det var for Grantræet en virkelig deilig Prindsesse.

”Hvem er Klumpe-Dumpe?” spurgte de smaa Muus. Og saa fortalte Grantræ-

et hele Eventyret, det kunde huske hvert evige Ord; og de smaa Muus vare færdige ved at springe op i Toppen paa Træet af bare Fornøielse. Næste Nat kom der mange flere Muus, og om Søndagen endogsaa to Rotter; men de sagde, at Historien var ikke morsom, og det bedrøvede de smaa Muus, thi nu syntes de ogsaa mindre om den.

”Kan De kun den ene Historie?” spurgte Rotterne.

”Kun den ene!” svarede Træet, ”den hørte jeg min lykkeligste Aften, men den Gang tænkte jeg ikke paa, hvor lykkelig jeg var!”

”Det er en overmaade daarlig Historie! kan De ingen med Flesk og Tællelys? Ingen Spisekammer-Historier?”

”Nei!” sagde Træet.

”Ja, saa skal De have Tak!” svarede Rotterne og gik ind til deres.

De smaa Muus bleve tilsidst ogsaa borte, og da sukkede Træet: ”Det var dog ganske rart, da de sad omkring mig de vævre Smaa-Muus og hørte, hvad jeg fortalte! Nu er ogsaa det forbi! - men jeg skal huske at fornøie mig, naar jeg nu tages frem igjen!”

Men naar skete det? - Jo! det var en Morgenstund, da kom der Folk og rumsterede paa Loftet; Kasserne bleve flyttede, Træet blev trukket frem; de kastede det rigtignok lidt haardt mod Gulvet, men strax slæbte en Karl det hen imod Trappen, hvor Dagen skinnede.

”Nu begynder Livet igjen!” tænkte Træet; det følte den friske Luft, den første Solstraale, - og nu var det ude i Gaarden. Alt gik saa gesvindt, Træet glemte reent at see paa sig selv, der var saa meget at see rundt om. Gaarden stødte op til en Have, og Alt blomstrede derinde; Roserne hang saa friske og duftende ud over det lille Rækværk, Lindetræerne blomstrede, og Svalerne fløi om og sagde ”qvirre-virre-vit, min Mand er kommet!” men det var ikke Grantræet, de meente.

”Nu skal jeg leve!” jublede det og bredte sine Grene vidt ud; ak, de vare alle visne og gule; det var i Krogenmellem Ukrud og Nælder, at det laae.

Guldpapirs-Stjernen sad endnu oppe i Toppen og glimrede i det klare Solskin.

I Gaarden selv legede et Par af de lystige Børn, der ved Juletid havde dandset om Træet og været saa glade ved det. Een af de Mindste foer hen og rev Guldstjernen af.

”See, hvad der sidder endnu paa det ækle, gamle Juletræ!” sagde han og trampede paa Grenene, saa de knagede under hans Støvler.

Og Træet saae paa al den Blomster-Pragt og Friskhed i Haven, det saae paa sig selv, og det ønskede, at det var blevet i sin mørke Krog paa Loftet; det tænkte paa sin friske Ungdom i Skoven, paa den lystige Juleaften og paa de smaa Muus, der saa glade havde hørt paa Historien om Klumpe-Dumpe.

”Forbi! forbi!” sagde det stakkels Træ. ”Havde jeg dog glædet mig, da jeg kunde! forbi! forbi!”

Og Tjenestekarlen kom og hug Træet i smaa Stykker, et heelt Bundt laae der; deiligt blussede det op under den store Bryggerkjædel; og det sukkede saa dybt, hvert Suk var som et lille Skud; derfor løbe Børnene, som legede, ind og satte sig foran Ilden, saae ind i den og raabte: ”pif! paf!” men ved hvert Knald, der var et dybt Suk, tænkte Træet paa en Sommerdag i Skoven, en Vinternat derude, naar Stjernerne skinnede; det tænkte paa Juleaften og Klumpe-Dumpe, det eneste Eventyr, det havde hørt og vidste at fortælle -, og saa var Træet brændt ud.

Drengene legede i Gaarden, og den Mindste havde paa Brystet Guldstjernen, som Træet havde baaret sin lykkeligste Aften; nu var den forbi, og Træet var forbi og Historien med; forbi, forbi, og det blive alle Historier! ■

Kristendommens genkomst

Mange i dag tror, at kristendommen har udspillet sin rolle som kulturbærende åndsretning. Her venter der os imidlertid en stor overraskelse. For kristendommen er endnu knap begyndt, og det er først nu og i de kommende århundreder, at kristendommen i en ny og intellektualiseret form vil udfolde sit egentlige potentiale.

Vi lever i dag i hvad man kunne kalde *paradoksernes tidsalder*.

På den ene side fremkommer der nærmest dagligt de mest forbløffende resultater inden for videnskab, teknologi og økonomi, og på den anden side er det en kendsgerning, at *anvendelsen* af den formidable viden og knowhow ikke kun har en lys, men også en mørk side. Mens vareproduktionen er lagt an på at tilfredsstille menneskelige behov, sætter den samtidig naturen og miljøet under et foruroligende, ikke tidligere set pres. Økonomien skaber ikke kun velstand for stadig flere. Den skaber samtidig fattigdom og kunstige skel mellem mennesker, og den udvikler sig overalt på kloden til en magtfaktor hinsides demokratisk kontrol. Ideelt set skulle våbenindustrien levere forudsætningerne for at gøre verden til et sikkert sted, men den destabiliserer samtidig verden, idet den leverer avancerede våbensystemer til kyniske magthavere.

Ønsker man at forstå, hvorfor den mørke side af den videnskabelige, teknologiske og økonomiske udvikling har fået så stor magt, kan man gå til de højere, humane religioner som buddhisme, hinduisme, islam og kristendom. De giver i koncentreret form hver især svaret på, hvorfor vi ikke kollektivt allerede har realiseret den afklarede og harmoniske tilværelse, som alle mennesker dybest set stræber efter. I århundreder, og i alle afkroge af kloden, har de forkyndt, at medmenneskelighed og næstekærlighed er det uomgængelige grundlag for en lys og lykkelig tilværelse. Enhver kan for sit eget vedkommende gå tingene efter i sømmene, og det viser sig da, at alt hvad vi i dag oplever af ubehag og lidelse er et resultat af manglende omsorg og omtanke for næsten, hvad enten denne næste er vore omgivelser i form af landskaber, planter, dyr og andre mennesker, eller det drejer sig om organerne i vor egen organisme. Man kan derfor med god grund spørge,

hvorfor menneskeheden ikke i højere grad har taget religionernes etiske fordringer til sig og omsat dem til praktisk væremåde.

Ifølge Martinus er der to årsager til dette. Den primære er, at religionernes vejledninger ikke er tilstrækkelige. Religionernes forkyndelse kan bringe os et stykke ad vejen. Men når alt kommer til alt, er forudsætningen for at vi er i stand til at efterleve de højere religioners moralske anvisninger, at det enkelte menneske ved selvoplevelse erfarer, at det er sandt, hvad religionerne fortæller om næstekærlighedens nødvendighed. Og det kan kun ske ved, at det enkelte menneske på egen krop erfarer de uudgæelige, ubehagelige virkninger af at leve i disharmoni med religionernes etik. Dette er et eksistentielt grundvilkår, som Martinus et sted formulerer på denne måde: "Idet den humane Evne saaledes ikke kan udvikles ved Undervisning, men kun igennem selvoplevede Lidelseserfaringer, kan kun Livet selv udvikle denne Evne hos Væsenerne."¹

Den sekundære årsag er, at de højere religioner, der blev formuleret for omkring to tusinde år siden, er henvendt til mennesker, der befinder sig på et andet mentalt udviklingsstrin end det, mennesker i dag almindeligvis befinder sig på. Den tillid til religiøse autoriteter, der tidligere var alment gældende, er nu afløst af en mere skeptisk indstilling. De højere religioner rummer ganske vist i deres kernesætninger evige sandheder, men de hviler i deres fremstillingsform ikke på et fundament, der begrunder disse sandheder intellektuelt. De humane religioner appellerer derfor heller ikke i nogen særlig grad til nutidens videnskabeligt indstillede mennesker, der efterstræber den samme klarhed på det åndelige område, som de gennem den materielle videnskab har opnået på det materielle område.

Den bevidsthedsmæssige udvikling fra

instinktåret viden baseret på ydre autoriteter til en langt mere selvstændig og intelligensbetonet videnstilegnelse er betinget af evige kosmiske love, der bevirker, at instinktenergien er aftagende og intelligensenergien tiltagende.² Ifølge Martinus har det derfor heller aldrig fra forsynets side været planen, at de højere religioner, som vi kender dem, skulle levere den endelige og definitive forklaring på verdensaltets struktur og menneskets placering inden for rammerne af denne struktur.

Kristendommen indtager en særlig stilling i den sammenhæng. For selv om det har været alle de højere religioners opgave at formidle evige, guddommelige sandheder til vejledning og støtte for menneskene i deres udvikling, har det været kristendommens mission – klartest og mest definitivt – at åbenbare næstekærlighedens væremåde i praksis. Det skete, da Kristus ved sin død på korset demonstrerede, hvordan det fuldkomne menneske tager sin skæbne:

*'Den fysiske side ved kristusmissionen udførte Kristus med sin fysiske væremåde som model for den væremåde, menneskene efterhånden vil blive udviklet i for at blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Han udførte den i en så høj grad, at han på Golgatas kors under kulminationen af livets største smerte kunne tilgive sine bødler og bede: "Fader! forlad dem! thi de vide ikke, hvad de gøre" (Luk. 23,34). Menneskene ved ikke, at med disse ord lagdes grunden til en hel ny verdenskultur; en verdenskultur i alkærlighed.'*³

På den måde fremstår Kristus som modellen for det færdigudviklede menneske, som er målet for menneskeheden udvikling de næste 3.000 år. Det er først og fremmest denne demonstration af betingelsesløs kærlighed, der er årsagen til, at det er blevet kristendommens opgave, at føre menneskeheden frem til dens færdigskabte tilstand, som er at fremstå som gennemført næstekærlige væsener, eller "menneskeheden i Guds billede efter hans lignelse"⁴

Kristendommens første epoke

Forvandlingen af menneskeheden bevidsthed fra en dyrisk "enhver er sig selv nærmest" mentalitet til en fuldt udviklet menneskelig mentalitet, hvor "enhver er sin næste nærmest", er således en omfattende proces, der strækker sig over flere tusinde år. Det Gamle Testamente fremstår som repræsentant for den første epoke i denne udviklingsproces. Det er i denne periode stadig gengældelses- og hævn-morale med "øje og øje og tand for tand", der er det dominerende princip, men dette princip står ikke længere uimodsagt. For der er samtidig noget nyt, der begynder at gøre sig gældende i denne epoke, hvor bl.a. profeterne appellerede til barmhjertighed og tilgivelse, og hvor monoteismen – dvs. troen på én, sand Gud – bliver etableret. Der bliver endvidere i denne epoke profeteret om to kommende verdensepoker. Det sker i form af profetier om Jesu fysiske inkarnation, der markerer begyndelsen på kristendommens anden epoke, og som profetiske glimt af Kristi andet komme og fremkomsten af et fredsrigt på jorden, der er identisk med realiseringen af kristendommens tredje epoke.⁵

Kristendommens anden epoke

Med sin forkyndelse satte Jesus helt nye standarder for, hvordan det enkelte menneske ideelt set bør forholde sig til næsten, og han indvarslede dermed kristendommens anden epoke. Fortidens selvriske univers med hævn og straf

erstattes her af en radikalt ny moral, hvor tilgivelse og medfølelse er det primære, og hvor det er selve formålet med tilværelsen at være god imod andre.

Bevidsthedsmæssigt befandt Kristus sig på et meget højt plan. Gennem sin kosmiske indvielse på Forklarelsens Bjerg var han bevidst om universets bærende love og principper og oplevede dagsbevidst sin enhed med Guddommen.⁶ Afstanden imellem Kristusbevidstheden og det markant lavere bevidsthedsniveau hos datidens tilhørere betød imidlertid, at Jesus i nogen grad måtte neddæmpe og tilpasse sin forkyndelse til det, mennesker dengang kunne forstå. Han var derfor afskåret fra at give den fulde forklaring på tilhørernes situation og skæbne, og deres kosmiske placering i verdensaltet. Hvad han vel at mærke også tydeligt forklarede, idet han udtalte: "Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden". (Joh. 16,12-13). Jesus lagde således ikke skjul på, at hans forkyndelse kun var en begyndelse, og at menneskene, når de nåede længere frem i udvikling og kunne bære det intellektuelt, ville blive vejledt til "hele sandheden".

Samtidens begrænsede evne til at forstå den virkelighed, som Kristus med sin kosmiske bevidsthed talte ud fra, har betydet, at eftertiden, der rent bevidsthedsmæssigt ikke havde væsentligt bedre forudsætninger for at forstå Kristus end samtiden, på en række punkter misforstod og dermed forvanskede hans lære.

En af de mere graverende misforståelser er blevet udmøntet i dogmet om syndernes forladelse ved Guds nåde og Jesu død på korset som et offer, der i overensstemmelse med gammeltestamentlig tænkning skulle forsones og pacificere en vred guddom.⁷ Dette

dogme har nemlig haft som konsekvens, at kristendommen på dette meget centrale punkt er blevet ulogisk. For man må uvilkårligt spørge sig selv, hvordan noget menneske kan tage et andet menneskes skyld på sig? Det er ikke muligt, og hvis vi antog, at det virkelig var muligt at fritage et menneske for konsekvenserne af dets handlinger, ville det dybest set ikke være kærlighed, men kulminerende ukærlighed. Martinus forklarer det på denne måde, hvorfor intet væsen kan fritages for virkningerne af sine handlinger:

*"thi disse Virkninger er selve Livets evige Fundament, ja, er selve Udløsningen af kulminerende Kærlighed. Uden disse Virkninger ingen Visdom, ingen Erfaring og dermed ingen Villie, intet Liv. At give "Syndernes Forladelse" i Form af en Fritagelse fra disse Virkninger vilde altsaa være det samme som at fratage Væsenerne et tilsvarende Kvantum Kærlighedsoplevelse, det vilde være at støde Væsenerne ud i en absolut Forbandelse, ud i et absolut Mørke, ja, en virkelig "evig Fortabelse" vilde blive det uundgaaelige Resultat heraf. Og en saadan Manifestation kan hverken Verdensgenløseren eller langt mindre Guddommen manifestere. Og ethvert Begær, der derfor udløser sig i en Bøn om "Syndernes Forladelse", kan intet i Verden, i absolut Forstand, opfylde, ikke engang den evige Guddom, uden at han dermed maatte være et ukærligt Væsen."*⁸

Man kan hertil spørge, om Martinus ikke derved modsiger Jesus, der jo netop i sin forkyndelse brugte vendingen "dine synder er dig forladt". Er der i virkeligheden her tale om, at Martinus mener, at Jesus tog fejl på det punkt? At dette ikke er tilfældet, forklarer Martinus sådan:

"Nu vil Læserne muligvis indvende, at den Metode, Verdensgenløsningen her anvender, er et Falskneri. Naar Jesus siger til et Menneske: "Dine Synder er

dig forladt”, saa er det i Virkeligheden en Usandhedhed. Men er det nu det? – Hvad var det for en Situation Jesus befandt sig i, naar han stod overfor Væsener, han gav ”Syndernes Forladelse”? -

Stod han ikke her overfor Væsener, der var besjælede af den Illusion, at de var ”Syndere”? – Troede disse Væsener ikke, at de kunde have handlet anderledes, have været bedre Mennesker, hvis de havde villet det? – Troede disse Mennesker ikke ligesaa sikkert, at de nu stod overfor en ”vred” Gud, der maatte ”straffe” dem med Lidelser og ”evig Fortabelse”? – Og vidste Verdensgenløseren ikke ligesaa sikkert, at intet Væsen kan være anderledes, end det netop er? – Ethvert Væsen er jo til enhver Tid paa Toppen af sin Udvikling og kan naturligvis ikke repræsentere andet eller højere Udviklingstrin end det, hvortil det er naaet. At Forsynet umuligt kunde forlange noget andet af noget Individ var jo forlængst blevet en levende Kendsgerning for Verdensgenløseren. Men dermed var det jo en ligesaa realistisk Kendsgerning for ham, at det paagældende Væsen ikke var nogen ”Synder”. Men naar det ikke var nogen ”Synder”, var det jo i samme Tilstand, som om dets ”Synder var forladt”. Verdensgenløseren kunde da med hundrede Procents Kraft frimodigt sige til et saadant Væsen: ”Dine Synder er dig forladt”. Ja, vilde det ikke ligefrem have været ukærligt, hvis han med den Viden, han sad inde med, ikke havde sagt dette og i Særdeleshed, da han dermed kunde udfri Væsener fra dets midlertidige indbildte og tyngende ”Syndskompleks”?⁹

Som Martinus beskriver det her, ligger der dybe, kosmiske sandheder nedgemt i kristendommen. Helt elementære sandheder om eksistensen og den daglige tilværelse, som endnu ikke er fuldt forstået. Jesus var jo netop sat i en situation, hvor han i forhold til sin samtid var afskåret fra at kunne give

den endelige forklaring. Forankrede som datidens mennesker var i troen på, at deres lidelser var en vred guds straf for synder, de havde begået, havde de ingen forudsætninger for at forstå det kosmiske verdensbillede. Og i den situation var det klart, at

’den eneste positive mentale Hjælp, der overhovedet kunde gives et saadant ulykkeligt syndsbetyngt Væsen som det førnævnte, kun kunde være dette, at give det den fulde Tillid til eller Tro paa, at dets ”Synder var forladt”, og at det derigennem atter var i et forsonet Forhold til selve Guden. Men da man ikke kunde fortælle det, at der slet ikke eksisterede nogen ”Synd” eller ”Syndere”, kunde Hjælpen kun overbringes Individet i den Formel: ”Dine Synder er dig forladt”. Denne Formel var altsaa det eneste, Vedkommendes Bevidsthed kunde komme i Kontakt med, var den eneste Nøgle, var det eneste Pasord ind til dets lidende Mentalitet. Og da denne Formel saa tilmed i absolut Forstand var hundrede Procents Sandhed, eftersom Væsener aldrig havde begaaet nogen ”Synd”, og der aldrig havde eksisteret en ”vred” Gud, og Væsener derfor, kosmisk set, befandt sig i en Tilstand, hvor hele dets mentale Lidelseskomples beroede paa Frygten for noget, som slet ikke eksisterede, nemlig ”Straffen for Synderne” bliver det her en Kendsgerning, at Verdensgenløserens Optræden i nærværende Situation var hundrede Procents korrekt og dermed i Kontakt med den fuldkomne Kærlighed. Med Formlen: ”Dine Synder er dig forladt” eller ”tilgivet” sagde Verdensgenløseren i Virkeligheden til den ulykkelige: ”Det, du frygter, eksisterer ikke. Gud er ikke vred, men elsker dig”. Og den ulykkelige blev, for saavidt han naerede fuld Tillid til Jesus, befriet af sit mentale Mørkekompleks, blev igen fri og glad, ja stundom saa glad, at Glæden helt gennemsyrede hans fysiske Legeme, saa han ogsaa her i mange Tilfælde kom af med eventuelle Lidelseskompleser’.¹⁰

Inden for den institutionaliserede kristendom er Jesu logiske og kærlige forkyndelse i kontakt med sandheden, imidlertid i vid udstrækning blevet forvandlet til et passiverende dogme, idet der har indsneget sig den fejlagtige opfattelse, at Guds nåde og syndsforladelse kan fritage det enkelte menneske for konsekvenserne af dets ukærlig handlemåde. Trods Jesu udtrykkelige udtalelser som,

”Hvad I ville, at Menneskene skulle gøre mod eder, det skulle ogsaa I gøre mod dem”, – ”Stik dit Sværd i Skeden, thi hver den, som ombringer ved Sværd, skal selv ombringes ved Sværd”, – ”Salige er de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud”, – ”Han skal betale hver efter sine Gerninger” – osv.’¹¹

blev den moralske vejledning i disse ord gennem tiden svækket og undertiden helt fortrængt af troen på ”nåde” og ”syndsforladelse”:

“
... ligger der dybe, kosmiske sandheder nedgemt i kristendommen. Helt elementære sandheder om eksistensen og den daglige tilværelse, som endnu ikke er fuldt forstået.

'Denne Tro kunde altsaa kun blive af underminerende eller svækkende Natur, blive en Sovepude for Individets Interesse for at stræbe efter at fuldkomngøre sin Handlemaade. Paa denne "Sovepude" slumrede Individets Interesse for den virkelige verdensfrelsende Væremaade da ogsaa ind og sov gennem Aarhundreder, og er den Dag i Dag i stor Udstrækning endnu sovende. Og det er givet, at en Verdenskultur opbygget paa en saadan Forvanskning eller fejlagtig Opfattelse af de verdensfrelsende Straaler fra Golgatha aldrig har kunnet og aldrig vil komme til at bestaa eller blive fuldkommen. Krige paa Krige, Revolutioner paa Revolutioner, Ulykker paa Ulykker, Lockouter, Strejker, Subsistensløshed, Fattigdom, "Forbrydelser", Sorg og Sygdom er da ogsaa de uundgaaelige Realiteter, som den førnævnte "Søvn" har ført i sit Kølvannd'.¹²

Kristendommen har dog – trods denne svækkelse af kristendommen i sine rene form – haft en mærkbar, positiv indflydelse på samfundsudviklingen. Hvor det i den rendyrkede hedenske kultur – som vi har kendskab til fra bl.a. den nordiske mytologi – var det højeste ideal at kæmpe til døden og falde i kamp, er der i den efterfølgende kulturrepøke med inspiration fra kristendommen taget en lang række initiativer,

der har medvirket til at humanisere samfundet. Som et af de første tiltag kan nævens etablering af et egentligt retsvæsen, der gjorde op med selv-tægtskulturen, og i nyere tid kan der peges på demokratiseringen af de politiske institutioner, gratis skoler, hospitaler og lægehjælp, sociallovgivning med støtteordninger til uarbejdsdygtige og økonomisk ubemidlede samt godgørende organisationer osv.

Dette rokker dog ikke ved, at kristendommen i sin oprindelige udgave endnu ikke er blevet det normdannende fundament for noget samfund på Jorden. Heller ikke i de samfund, der kalder sig kristne. Som en konsekvens af den endnu meget uudviklede evne til at efterleve de kristne grundsætninger, der i overensstemmelse med komiske love er forudsætningen for en lys og lykkelig skæbne, er der i løbet af det 20. århundrede kommet en række koncentrerede bølger af mørk skæbne til udløsning. Noget tilsvarende, omend i mindre målestok, er allerede sket rundt om på kloden i det 21. århundrede, og Martinus forudser, at dette vil forsætte i de kommende år indtil de lidelseserfaringer, der i overensstemmelse med loven for årsag og virkning er ukærlighedens uundgåelige konsekvens, vil lægge grunden til et fundamentalt bevidsthedsmæssigt kursskifte.

Kristendommens tredje epøke

Det Tredie Testamente, der er identisk med kristendommen i sin intellektualiserede form, har som opgave at levere det teoretiske fundament for kristendommens tredje epøke. Mens kristendommens anden epøke leverede den højeste viden om menneskets forhold til Gud og næsten i en neddæmpet trosform, der blev formidlet gennem billedlige omskrivninger eller "lignelser" tilpasset datidens fattæevne, bliver denne viden i kristendommens tredje epøke leveret i åndsvidenskabelig form, hvilket vil sige i en detaljeret og intellektuelt gennemarbejdet form, der

har nutidens og fremtidens videnskabeligt indstillede mennesker som målgruppe.

For mange mennesker vil det komme som en stor overraskelse, at Guddommen – med et kosmisk indviet væsen som sit redskab – på denne direkte og meget udførlige måde endnu en gang henvender sig til Jordens menneskehed. Vi er i dag så indlevede i materialistisk prægede tankegange, at vi almindeligvis helt har mistet fornemmelsen for den overordnede mening og plan med tilværelsen og er uvidende om, at evolutionen på jordkloden ned til mindste detalje overvåges og ledes af højt udviklede væsener på det åndelige plan.

Jesus var klar over, at hans budskab om næstekærlighed kun i begrænset omfang ville blive forstået, og at menneskeheden af den grund ville berede umådelige lidelser for sig selv med trængsler, "der ikke har været magen til fra verdens begyndelse" (Matt. 24,21). Mange mennesker har allerede i det 20. århundrede haft oplevelser af den type, og endnu flere vil opleve dem i fremtiden.

Disse koncentrerede udløsninger af lidelsesbefordrende tilstande affødt af ukærlig handlemåde er ikke – sådan som nogen har opfattet det – et udtryk for, at verdensaltet er tilfældigt eller gudløst, men de er tværtimod netop en konsekvens af, at verdensaltet manifesterer den allerhøjeste logik, som igen er det samme som den fuldkomne kærlighed. De lidelser, som menneskeheden oplever, er netop et resultat af fortidens ukærlige handlemåde og de har, som Martinus forklarede under optakten til Anden Verdenskrig, som mission at fremkalde det "Ocean af Hjærteblod og Taarer", som det vil

'koste Menneskeheden at komme i Kontakt med Livets Love. Kun igennem Sorgen over Synden imod sin Næste fører Vejen ind i den "ny Jord og

““

Himmel". "Dommedagen" s Mission er at minde Menneskene om den glemte Kærlighed til Næsten. At denne Mindelse maa være af en saa drastisk Natur, bliver mere og mere forstaaeligt, naar man gør sig klart, at den teoretiske Paamindelse om det samme Emne har gentaget sig hver Uge i Aarhundreder fra Tusinder af Prædikestole Verden over, samtidig med, at ærlige Reformatorer, Profeter, Evangelister, Sektdannere og andre Moralister i stort Tal har søgt og stadig søger at dreje Verdensmentaliteten imod Næstekærligheden, uden i mindste Maade at have faaet nogen som helst hæmmende Indflydelse paa den krigeriske Mordergalskab, som nu forberedes. Intet i Verden befinder sig i en saa kolossal Opløbsstrømning som den moderne Krigsteknik. Hovedproduktionen af al jordmenneskelig Skaberkraft og tekniske Kunnen maa ofres til Fordel for Folkenes Dygtiggørelse i at slaa hverandre ihjel. Og herfra lader Menneskeheden sig ikke ved nogen som helst Form for materiel eller religiøs, teoretisk Paavirkning rokke. Her maa der realistiske og stærke Erfaringer til. Gud maa tale direkte med hvert enkelt Menneske, der endnu sværger til Sværdets Magt. Denne Tale er "Dommedag".¹³

Det er gennem disse lidelsestilstande, at det langsomt begynder at "dæmre" for menneskeheden, "at vi i virkeligheden alle er borgere i en uhyre rig verden, og at årsagen til vor nuværende elendighed alene er at finde i vort eget sind".¹⁴

Når nøden er størst, er hjælpen nær, og som Jesus forudså, ville det netop være på dette tidspunkt, hvor "alle jordens stammer" skulle "jamre", at vi skulle se "menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed". Hans genkomst skal være ligesom "lynet", der "udgår fra østen og lyser indtil vesten" (Matt. 24. kap. 25-27 og 30). Martinus udlægger Jesu udtalelser på denne måde:

Jesus var klar over, at hans budskab om næstekærlighed kun i begrænset omfang ville blive forstået.

Hvad er det da, der vil åbenbare hans genkomst? – Ja, hvad siger han selv? – Siger han ikke netop, at denne skal være ligesom lynet, der udgår fra østen og lyser indtil vesten? – Hvad er det ved hans genkomst, der kan have en sådan kapacitet? – Dette er udelukkende ene og alene hans verdensfrelsende guddommelige budskab til menneskeheden over hele Jorden, og dermed fra østen til vesten. Og her siger han yderligere: "Og da skal menneskesønnens tegn vise sig på himmelen, og alle Jordens stammer jamre, og de skulle se menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed". Hvad er det for et menneskesønnens tegn, der skal vise sig på himmelen? – Himmelen betyder her livets allerhøjeste bevidstheds- eller tankesfære, altså alkærlighedens domæne. Alkærligheden er altså menneskesønnens tegn. Når dette tegn viser sig, skulle Jordens stammer jamre. Er det ikke netop det, vi ser? – Er verden ikke i en permanent jammer? – Har vi ikke netop i dette århundrede oplevet to store verdenskrige? – Og er der ikke netop stadig krige og kolde krige, mord og drab over hele verden, koncentrationslejre og torturkamre, hvor mennesker pines til døde under de skrækkeligste pinsler? – Kan der være større årsager til jammerudfoldelse? – I denne jammer skal menneskesønnen komme til syne på himmelens skyer med kraft og megen herlighed. Menneskesønnen betyder hans guddommelige budskab, det vil altså komme til syne på alkærlighedens guddommelige bevidsthedssfære med kraft og megen herlighed'. [...]

'Kristusmissionen skal således denne gang ikke være baseret på en fysisk Kristuspersonlighed med autoritet og

mirakler. Personen er denne gang anonym. Kun Kristusbevidstheden i form af kosmisk videnskab bliver det primære i Kristusmissionens fornyelse og fuldkommengørelse, der er bebudet eller opfattet som Kristi genkomst. Det er denne hellige sandhedens ånd eller alkærlighedens videnskab, der som livets tredje testamente vil blive den nu begyndende ny verdenspokes livsfundament'.¹⁵

I overensstemmelse med evige kosmiske love er det næste trin i evolutionen ifølge Martinus, at jordklodens menneskehed i de kommende 3.000 år vikler sig helt ud af dyrerigets traditioner og automatreaktioner i selvopholdelsesdriftens tjeneste, og på næstens bekostning. Undervejs i processen vil der opstå en ny frigjort bevidsthed, og der vil vokse en global civilisation frem, hvor næstekærligheden bliver retningsgiven for økonomi, politik, videnskab, kunst og samarbejde.

Det er som støtte og guide i den proces, at *Det Tredie Testamente* er blevet til. Her bliver kærligheden afdækket som videnskab og Jesu udtalelser afsløret som kosmiske sandheder, der i enhver henseende bekræfter hans udtalelse om, at "Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå." (Luk. 21,33)

I forhold til den tros- eller kirkekristendom, som vi kender, og hvis dogmer stadig driver rundt som uintellektuelle brokker i kulturen er *åndsvidenskaben* eller den *intellektualiserede kristendom* en logisk korrektion og gigantisk udvidelse, idet de kosmiske analyser i *Det Tredie Testamente* kortlægger verdensaltets struktur og funktionsmåde. I en artikel fra slutningen af forfatterens opsummerer Martinus verdensbilledets hovedelementer på denne måde, idet han skriver:

'Hvad er det for en herlighed Kristi budskab, der er en intellektualiseret

fornyelse af hans uintellektualiserede budskab for omtrent to tusinde år siden, der skal åbenbares? – Denne herlighed er kosmisk videnskab, der afslører som kendsgerning: Guds eksistens, de levende væseners udødelighed, væsenernes reinkarnation eller genfødsel, mørkets eksistens som en livsbetingelse for væsenernes oplevelse af lyset og deres kommende fremtræden som mennesket i Guds billede efter hans lignelse, Guds primære bevidsthed og Guds sekundære bevidsthed, livets kosmiske spiraler, mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos som levende væsener, alkærligheden som verdensaltets grundtone, væsenernes identitet med Guddommen, tiden, rummet og evigheden, ingen kan gøre uret, og ingen kan lide uret – alt er såre godt. Dette er hovedoplysningerne i Kristi ”genkomst”, der altså er det samme som kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse. Kan menneskeheden tilegnes en større herlighed end denne Guds ånd i bevidsthedsform, i tanker og viden og væremåde? ¹⁶

Det er en af Det Tredie Testaments helt store bedrifter, at Martinus bygger sine analyser og ræsonnementer op på grundlag et alment menneskeligt erfaringsmateriale, og at enhver med human følelse og en udviklet intelligens derfor er i stand til at sætte sig ind i og eftertænke analyserne på grundlag af sine egne erfaringer. I disse analyser indtager reinkarnation en central rolle, for reinkarnationen gør op med enhver forestilling om tilfældighed. Kosmisk set høster man kun, hvad man selv har sået. Der findes igen uretfærdighed, for enhver er ret besat selv den dybeste årsag til sin skæbne. Ingen kan udsættes for noget, de ikke tidligere selv har udsat andre for, og vejen ud af lidelser og besværligheder er ene og alene at gøre godt mod andre, hvor man tidligere forvoldte ondt.

Med fremkomsten af Det Tredie Testamente står vi i dag erkendelsesmæssigt i en radikalt ny situation, hvor tidligere tiders begreber om Guddommens almægt, alviden og alkærlighed reetableres på et åndsvidenskabeligt grundlag. Det vil naturligvis få vidtrækkende samfundsmæssige konsekvenser. Al forandring begynder imidlertid med det enkelte menneske, og “ved at gøre åndsvidenskaben til en del af sit liv, udvikler man lidt efter lidt centrer i sin bevidsthed, hvorigen gennem den individuelle skabeevne vil få en langt større udfoldelse til gavn for helheden, man bliver et Guddommeligt redskab i skabelsen af fred på Jorden”.¹⁷ Ved at stadig flere således omdanner sig selv til fordel for fredelig sameksistens og samarbejde, skabes grundlaget for en ny kultur.

“
I disse analyser indtager reinkarnation en central rolle, for reinkarnationen gør op med enhver forestilling om tilfældighed. Kosmisk set høster man kun, hvad man selv har sået.

NOTER

1. Martinus: *Livets Bog VII*, stk. 2409, s. 2665.
2. Se eventuelt artiklen ”Det levende væsen” i *Den ny Verdensimpuls* nr. 003, s. 29.
3. Martinus: *Den intellektualiserede kristendom*, stk. 14, s. 39.
4. Jf. Martinus: ”De kosmiske kræfter bag verdensgenløsningen”. *Kosmos* 1966, s. 11.
5. Jf. f.eks. Martinus ”Kristendommens verdensepoke”. *Kosmos* nr. 11 1991.
6. Jf. artiklen ”Den hellige Aand”, hvor Martinus nævner, at Jesu forklarelse på bjerget var ”identisk med den fundamentale Oplevelse af ’Den hellige Aand’ eller ’Den store Fødsel’”. *Kosmos* nr. 3 1933, s. 4.
7. For et nutidigt forsvar for denne tankegang, se sognepræst og formand for Menighedsfakultetet Jørgen Jørgensens debatindlæg, ”Hold fast i Jesu sonoffer. Kirken bygger på Bibelens ord”. *Kristelig Dagblad* den 7. maj 2015. <https://bit.ly/2CKZKQF>. Og for en længere, detaljeret redegørelse, se Johannes Aakjær Steenbuchs artikel, ”Korsets gåde. ’Et sonoffer for vores synd’. Hvad er løsningen – og hvad var problemet? ”, *Scriptorium theologiae*, 29. august 2018. <https://bit.ly/2JnWa04>
8. Martinus: *Livets Bog III*, stk. 861, s. 1071.
9. *Ibid.*, stk. 862, s. 1072.
10. *Ibid.*, stk. 862, s. 1074.
11. Martinus: *Påske*, kap. 15, s. 68.
12. *Ibid.*, kap. 15, s. 68-69.
13. Martinus: ”Dommedag”. *Kosmos*, nr. 12 1938, s. 136-37.
14. Martinus: ”Den menneskelige arbejdssevne”, *Kosmos*, nr. 22 1971, s. 267.
15. Martinus: ”Falske profeter og falske Kristus”, *Kosmos*, nr. 8 1971, s. 100.
16. Se note 12 herover.
17. Martinus ”Frigørelse af flokbevidstheden”. *Kosmos*, nr. 13 1973, s. 166-67.

Næstekærlighed

Gudsbegrebet og bøn

Første del: Hvem er Gud?

I vores del af verden I vores del af verden bekender flere og flere mennesker sig til et ateistisk livssyn. Men denne materialistisk prægede epoke udgør kun en overgangstid, set i et større udviklingsmæssigt perspektiv. Gud og Kristus vil igen blive populære, men på en helt ny og udogmatisk måde, der passer til moderne menneskers udvidede bevidsthedshorisont. Og så vil bønnens magiske kraft også blive genopdaget. Her må der dog vejledning til, så vi lærer at bede på en måde, der sætter os i stand til at komme i direkte forbindelse med Gud og de højere verdener.

“

*Det ateistiske stadium er som en bro mellem de gamle religioners dogmatiske syn og den åndsvidenskab, som Martinus har lagt grunden til i sit værk **Det Tredie Testamente***

Af Ingemar Fridell

De store verdensreligioner har i mange århundreder sat sit præg på de fleste af verdens kulturer. Men på grund af et stærkt voksende ønske om et mindre slidsomt liv – kombineret med større forståelse og indsigt – har menneskene i den senere tid fokuseret mere og mere på det materielle. Blandt andet for at få adgang til moderne bekvemmeligheder. Naturvidenskabens og teknikkens gradvise indtrængen i kulturen har fremskyndet udviklingen hen mod en verden, hvor religiøse dogmer gradvist har måttet vige for en voksende interesse for, hvad det jordiske har at byde på. Som en konsekvens af denne nye tendens i tiden bliver stadig flere mennesker gudsfornægtede og ateister. Især i den såkaldt vestlige verden. Kirker og andre hellige steder er langtfra lige så velbesøgte som før i tiden. Det er sådan set rigtigt, at det religiøse endnu ikke har nået sit mætningspunkt i samme grad overalt i verden. Men når man tænker på, hvordan jagten på det materielle ubestrideligt breder sig ud i enhver af verdens afkroge, er det kun et tidsspørgsmål, før det, som Martinus kalder for religionerne i den gamle verdensimpuls, har fuldført sin mission og – som det ser ud nu – går sin totale opløsning i møde.

De gamle forklaringsmodeller, baseret på dogmatiske religioner, står ikke mål med det, som moderne mennesker forventer, deres højere bevidsthedsniveau taget i betragtning. For at forstå det guddommelige formål med de nedarvede religioner må man holde sig for øje, at de i deres ydre form var

tilpasset til mennesker med et tanksæt, der var betydeligt mere primitivt end vore dages. Ateismens fremgang er blandt andet en konsekvens af voksende intelligens i forening med en spirende humanitet. Dertil kommer en tiltagende uvilje mod den begrænsning af tankefriheden, som har været en følge af de religiøse bud. Vi er simpelthen vokset fra den gamle religiøse 'klædedragt'. I den tid, vi lever i, ønsker de fleste mennesker i videst muligt omfang at føle sig frigjort fra alle oppefra kommende påbud, og det uanset om denne frihedstrang medfører gode eller dårlige konsekvenser. Egoisme og konkurrence er blevet de store ledestjerner i vor tids globale kultur. Parallelt hermed siger Martinus, at alle normale ønsker før eller senere går i opfyldelse. Det gælder også menneskers higen efter det materielle og deres uhæmmede frihedsbehov.

Men at bygge sit liv alene på materielle ting kan være højst usikkert. Det kan sidestilles med at ”bygge sit hus på sand”, som det udtrykkes i Bibelen (jf. Matt. 7.24-27). Hvad sker der med den, der må se sine materialistiske drømme knust? Hvad med den, der havner i ulykkelig skilsmisse, mister sit arbejde og sin indkomst, rammes af ulykke og invaliditet, kommer ud for bedrageri og tyveri, får sit fine hus eller anden ejendom ødelagt af ildebrand eller lignende? Hvad med den, der kommer ud for et kært familiemedlems eller en nær vens pludselige død? Der findes ingen som helst forsikring, der kan garantere et liv i permanent lykke, uden risiko for tab og ulykke! Så længe det går os godt er vi måske helt opslugt af alt det, der påvirker os i

vores nærmeste omgivelser. Guds eksistens benægtes eller fortrænges fra ens tankeverden – ja, anses måske for at være en overflødig eller uinteressant problemstilling. Lidt ligesom dette at bede til en højere magt. Men når man selv kommer ud for ulykkelige begivenheder, spørger man ikke så sjældent sig selv, hvad meningen er med det hele, og hvorfor man er havnet i så ubehagelig en situation. På et vist trin opstår endog tanken om selvmord. En sidste udvej, når man midt i sin mørke skæbne ikke længere ser nogen løsning. Men der findes naturligvis meget bedre og mindre smertelige løsninger!

Det ateistiske stadium er kun et tidsbegrænset overgangstrin i menneskehedens udvikling. Det fungerer som en bro mellem de gamle religioners dogmatiske verdensopfattelse og den nye åndelige videnskab, som nu begynder at gøre sig gældende. Martinus' samlede værk *Det Tredie Testamente* forbinder den gamle verdensimpuls med den nye, som betyder opfyldelsen af Kristi profeti om Helligåndens komme. Helligånden skulle forklare alt det, der måtte vente til senere tider på grund af datidens begrænsede fatteevne. Det er emner som gudsbegrebet, Forsynets overordnede rolle, bønnens kosmiske funktion, den overjordiske plan for menneskehedens udvikling her på Jorden, forklaringen på det evige liv og opstandelsen fra dagens materialistiske dødkultur, alle levende væseners evige kosmiske struktur, skæbneloven og reinkarnationen.

Martinus forklarer gudsbegrebet og bønnens magiske kraft
Selve essensen i de gamle religioner vil

blive vakt til live igen, forklarer Martinus. Men i en form, der kan accepteres af vore dages søgende mennesker. Altså en form der er i overensstemmelse med deres behov for sand intellektualitet og humanitet. Det er alene de gamle religioners ydre form og deres dogmer, der vil forsvinde. Det centrale guddommelige indhold bag bogstavernes symbolik består faktisk af evige, kosmiske sandheder. Det Tredie Testamente fuldbyrder Kristi mission og giver en fuldstændig beskrivelse af livet og Guds eksistens i form af såkaldte kosmiske analyser. Gud bliver populær igen, og det gælder også Jesus Kristus, har Martinus forudsagt. Det bliver dog ikke som en guddom, man skal dyrke, men som det fuldkomne anskuelseseksempel på, hvad det vil sige at blive et rigtigt menneske. Et menneske med kosmisk bevidsthed, der i hele sit væsen er totalt opfyldt af guddommelig kærlighed.

Deraf følger også, at menneskene vil genopdage *bønnens magiske kraft* og benytte sig af denne resurse i betydeligt større udstrækning end i dag. Men her er det nødvendigt med en hel del vejledning i, hvad bøn betyder, og hvordan den rent praktisk fungerer. Gennem en sådan vejledning lærer vi at bede på en sådan måde, at vi kan komme i direkte kontakt med Gud og de højere verdener. Bønnen er nemlig ikke opfundet af mennesker, hævder Martinus. Den er indbygget i alle menneskers evige væsensstruktur såvel som i alle andre levende væsener uden undtagelse! Det er grunden til, at mennesket spontant retter sin bøn om hjælp til højere magter, når de havner i en svær nødssituation. Og det kan ske for selv den mest indædte ateist. Allerede i dyreriget kommer denne indbyggede funktion automatisk til udtryk som en ubevidst reaktion, nemlig som dyrets angstskrig når det kommer ud for livsfare.

Bøn forekommer i alle religioner og kulturer overalt i verden. I mere primitive kulturer har det som regel drejet sig om at opnå 'gode' magters gunst i kampen mod alt det, der blev opfattet som onde magters ubehagelige indflydelse. For at gøre indtryk på guden og opnå dennes sympati og velvilje ofrede man ikke alene blomster, man slagtede og brændte dyr, ja af og til endda mennesker. Til gengæld håbede man at få held med jagten, få en god høst og få sejr i krig, forstået som held til at dræbe så mange formentlige fjender som muligt. I nyere kulturer drejer det sig nok mere om at få materiel hjælp, penge og gerne rigdom, at få et godt helbred, at få et lykkeligt ægteskab med velopdragne børn og et lykkeligt familieliv. Disse lidt mere civiliserede former for bøn ledsages ikke nødvendigvis af dyrefringer, men i mange tilfælde af forskellige ritualer og ceremonier. Det kan for eksempel være skikken med at brænde røgelse eller ringe med klokker. Alt sammen for at påkalde sig højere magters opmærksomhed.

Bønnen har imidlertid et meget højere sigte; bønnen er som nævnt en magisk kraft, der kan sætte os i direkte forbindelse med Gud selv! For at forstå denne bønnens højere mission må man først analysere gudsbegrebet på en højintellektuel og udogmatisk måde. Martinus forklarer, at Guds treenige struktur og Guds inderste væsen omfatter hele det evige, uendelige og levende verdensalt. Dette består igen af utallige levende væsener overalt i universet, såvel i mikrokosmos som i makrokosmos, såvel på det fysiske plan som i de højere åndelige verdener. Alle levende væsener er uden undtagelse evigt forbundet med Gud. Det følger af den treenige struktur, som Martinus forklarer i f.eks. *Det Evige Verdensbillede I* (Symbol nr. 8-10: *Det treenige princips tre analyser* samt symbol nr. 11: *Det evige verdensbillede, Det levende væsen II, Den evige*

Guddom og de evige Gudesønner). Hvert enkelt individ er dermed også *ét kød og blod* med alle andre levende væsener, som man kommer i berøring med.

Gud er allestedsnærværende, men alligevel personlig

Det er altså vigtigt at forstå, at Gud er noget *helt andet* end én eller anden form for overjordisk skikkelse, der har sin bolig oppe i skyerne, som nogen undertiden har troet. Om man så bruger navnet Gud, Allah eller Brahman er jo fuldstændig uden betydning. For mange kan det imidlertid være svært at forestille sig en *overpersonlig* Gud bestående af samtlige eksisterende levende væseners individuelle personligheder på én gang. Af den grund har der været en tendens til at forsøge at konkretisere forestillingen om Gud ved hjælp af forskellige *afbildninger*. Som eksempler kan nævnes den korsfæstede Kristus, 'jomfru' Maria som 'Guds moder' eller andre helgenbilleder i den kristne tradition. Eller de utallige gudeskikkelser i den østerlandske tradition. For at undgå et sådant vildledende fokus har man inden for visse religioner formuleret et forbud mod at afbilde Gud eller andre hellige personer. Det oprindelige formål med dette *forbud* har formodentlig været at undgå at aflede tankerne, så man i stedet for at fokusere på den almægtige Guddom kom til at anse en eller anden særskilt person for mere vigtig, hvad der kan betegnes som en slags afguderi. Imidlertid blev dette forbud med tiden til et dogme uden intellektuel forklaring.

Nutidens mennesker kan stadigvæk have svært ved at forestille sig, at Gud på én og samme tid kan være abstrakt og hævet over alle materielle former, og så alligevel være *personlig* og til at komme i kontakt med. Jeg tror selv, at dette er en af grundene til, at mange synes at foretrække at forestille sig Gud som en form for upersonlig, overfysisk energi eller kraft, der gennemstrømmer

“

Bønnen har imidlertid et meget højere sigte; bønnen er som nævnt en magisk kraft, der kan sætte os i direkte forbindelse med Gud selv! For at forstå denne bønnens højere mission må man først analysere gudsbegrebet på en højintellektuel og udogmatisk måde. Martinus forklarer, at Guds treenige struktur og Guds inderste væsen omfatter hele det evige, uendelige og levende verdensalt. Dette består igen af utallige levende væsener overalt i universet, såvel i mikrokosmos som i makrokosmos, såvel på det fysiske plan som i de højere åndelige verdener. Alle levende væsener er uden undtagelse evigt forbundet med Gud.

“

Det Tredie Testamente fuldbyrder Kristi mission og giver en fuldstændig beskrivelse af livet og Guds eksistens i form af såkaldte kosmiske analyser. Gud bliver populær igen, og det gælder også Jesus Kristus, har Martinus forudsagt. Det bliver dog ikke som en guddom, man skal dyrke, men som det fuldkomne anskuelseseksempel på, hvad det vil sige at blive et rigtigt menneske. Et menneske med kosmisk bevidsthed, der i hele sit væsen er totalt opfyldt af guddommelig kærlighed.

KOMMER TIL MIG

verdensaltet, i stedet for at tænke på Gud som en virkelig *person*, som man kan have en levende kommunikation med.

Under sit midlertidige ophold i den åndelige verden havde den ellers så ateistisk sindede neurokirurg og forsker *Eben Alexander* en nærdødsoplevelse (jf. *Til himlen og tilbage*. Forlaget Det Blå Hus, Gyldendal A/S, 2013). Den var så stærk, at den ser ud til at kunne opfylde kriterierne for et såkaldt *kosmisk glimt*. Forfatteren oplevede ingen som helst afstand mellem sig selv og Guddommen, til trods for at han erkendte Guds storhed og sin egen lidenhed. Vi kan aldrig skilles fra Gud, fortæller han. Vi er uløseligt forenet med det gigantiske univers. Ofte kunne han ikke skelne mellem sig selv og den verden, han befandt sig i. Undertiden blev grænsen mellem ham selv og omgivelserne så udvisket, så han følte sig *ét* med altet. Alligevel oplevede han en *dualitet* i form af en samtale mellem sig selv og Gud, altså Gud som individ (jf. *Livets Bog VI*, stykke 2088). Trods sin storhed er universet ikke fjernt i fysisk forstand, forklarer forfatteren; det eksisterer lige på stedet, lige her og nu. Universet har hverken begyndelse eller ende, det være sig rumligt eller i tid. Og Gud er til stede i hver eneste partikel!

Eben Alexander understreger, at kontakten mellem ham selv og Gud føltes varm og – underligt nok – *personlig*. En af de største fejl, som folk begår, når de funderer over Gud, er, at de forestiller sig Gud som upersonlig. Gud er oven i købet mere menneskelig end du og jeg.

Det er naturligvis svært for os – på vores nuværende udviklingstrin – fuldt ud at forstå, hvordan Gud kan være personlig og helt tæt på, og så samtidigt – som *overpersonligt* universalvæsen bestående af alle eksisterende levende væsener – alligevel undfly alle forsøg på afbildning.

Guds lytte- og taleorganer

Når vi mennesker kommunikerer med hinanden, sker det ved hjælp af sanseorganer. I de fleste tilfælde især øjne og ører. Men når jeg taler til en anden person, taler min mund forhåbentlig ikke på eget initiativ – helt uden min medvirken. Og selv om jeg retter mit blik mod den anden persons ansigt, er det ikke dennes øjne og ører, jeg henvender mig til, når jeg fremfører det, som jeg vil sige. Jeg henvender mig til det usynlige væsen, der skjuler sig bag personens rent fysiske fremtræden. På samme måde retter den pågældende ikke sit svar alene til mine ører eller til mine øjne. Så selv om det er rigtigt, at man for det meste udtrykker sig ved hjælp af taleorganer, øjne og ører, så kommunikerer disse organer ikke *af sig selv*. De kan ses som redskaber, ved hvis hjælp dén væsenskerne, der befinder sig 'inden for' vores fysiske krop, kan udtrykke sig og kommunikere med omverdenen.

På samme måde må kommunikation med Gud foregå ved hjælp af en eller anden form for redskaber eller organer. Man kan ikke tale med Gud ud i den blå luft, uden mellemlid. Gud har også 'taleorganer', 'øjne' og 'ører'. Men hvor finder vi disse organer? Martinus forklarer, hvordan der i den åndelige verden findes særlige 'lytteorganer' i form af levende væsener. De hører alle vores bønner, helt ned til det mindste suk. Igennem disse organer opfatter Gud, hvad vi beder om. I den åndelige verden finder vi også Guds 'taleorganer', igen i form af levende væsener. De svarer på alle vores bønner uden undtagelse. Men måske ikke altid på den måde, som vi selv ønsker. Hvem er de så, disse guddommelige 'kommunikationsorganer', der sætter os i stand til at komme i direkte forbindelse med Gud? – Det kan være væsener, der er permanent hjemmehørende i den åndelige verden, men det kan også være afdøde nære venner eller andre 'skytsengle', der hjælper os ved at formidle

vores bønner videre til deres højeste bestemmelsessted. Vores bønner bliver altid besvaret. På den ene eller den anden måde. Der findes i den åndelige verden en bevidsthedsmæssig rangorden, og de væsener, der har et meget højt udviklingsniveau, opholder sig permanent i de åndelige sfærer. Det er først og fremmest dem, der har mandat til at besvare vores bønner. De har det overblik, der skal til for at svare på en sådan måde, så det er allermest til gavn for vores videre udvikling hen mod det, der er vores overordnede mål: at opnå fuldkommenhed, alkærlighed og kosmisk bevidsthed.

Det er dog af største vigtighed, at den højeste form for kommunikation med Gud sker *direkte*. Altså uden at man stirrer sig blind på de enkelte kommunikationsorganer, som Gud har på det åndelige plan. Her i den fysiske verden henvender vi os jo heller ikke først og fremmest til hinandens munde og øjne, eller retter det vi vil sige til modpartens ører. Vi retter det til personen *bag* dennes fysiske fremtoning. På samme måde bør den højeste form for guddommelig kommunikation rettes direkte til Gud 'som er i himlen', og ikke til det ene eller det andet åndevæsen, til en eller anden helgen, til nogle engle, til Jesus Kristus, 'jomfru' Maria, eller måske til Østens såkaldte avatarer eller andre gudelignende skikkelser. Vi behøver ikke at ofre selv den allermindste tanke på *hvilke* åndelige væsener, der gør tjeneste som Guds lytteorganer. Vi behøver heller ikke bekymre os om, hvilke væsener der svarer på vores bønner. Det sker altid på en sådan måde, at de væsener, der er allerbedst egnede til at høre og besvare vores bønner, får dette som deres særlige opgave.

Man må forstå, at selv om der i lang tid har været tradition for at bede til f.eks. Jesus Kristus, så er det næppe ham, som ene mand kunne svare på alle de utallige bønner, som de mennesker, der rundt om i verden har bekendt sig til den

gamle kristne tro, har rettet til ham i snart to tusind år. Vi må huske på, at i den åndelige verden vrimler det med kosmisk bevidste væsener, der har samme åndelige kapacitet som Kristus. Derfor handler det slet ikke om at rette sin bøn til en eller anden særlig favorit. Det gælder om at lære at rette sin bøn direkte til Gud. Så vil den blive sendt videre af dertil egnede væsener i den åndelige verden.

Det kan ikke bestrides, at det kræver en vis øvelse at få lært at bede på en *højintellektuel* måde. Det betyder nemlig, at man skal vænne sig til at tale til et fysisk usynligt væsen af højeste karat, som ikke desto mindre er personligt nærværende til alle tider og på alle steder. Det er heller ikke tilfældigt, at den åndelige verden er usynlig for os her på Jorden, for det hjælper os, så at sige, til ikke 'at gå i stå på halvvejen', når vi vil tale med Gud. Martinus beskriver dette på en genial og malende måde i sin bog *Bønnens mysterium*, kap. 9: "Men hvis væsenerne fysisk kunne se dette "andet sted", og Guddommen som et væsen boende på dette "sted", ville de opleve, at nævnte "sted" var ligeså befolket med levende væsener som deres egen sfære, og at Guddommen fuldstændig bliver borte i denne vrimmel af liv."

Begrebet 'Forsynet'

Hvis det nu ligger lidt tungt med at forstå Guds evige væsensnatur, så er det formodentlig betydeligt lettere at forstå begrebet *Forsynet*. Forsynet kan beskrives som det af Guds organer, der har jordmenneskeheds skæbne og videreudvikling som sit ansvarsområde. Dette organ består af en gruppe kosmisk totalt indviede væsener, der befinder sig i jordklodevæsenets åndelige sfære. 'Medlemmerne' af denne overjordiske gruppe er totalt enige indbyrdes. De behøver aldrig at diskutere fremgangsmåder, eftersom de allesammen har samme grad af indvielse med fuldt overblik over alt det, der må ske, for at

et jordisk paradys kan blive til virkelighed engang i fremtiden. Alt hvad der sker på Jorden, hvad enten det drejer sig om globale hændelsesforløb eller begivenheder, der udspiller sig inden for individernes privatsfære, sker med Forsynets samtykke. Forsynet *administrerer* de skæbneudløsninger – både de behagelige og de ubehagelige – som hver og én af os selv har udløst, og som det var nødvendigt for os at opleve, for at vi kunne komme videre frem i vores udvikling hen imod at blive til fuldkomne mennesker i Guds billede. Forsynet bestemmer, hvornår der bliver krig, og hvornår der bliver fred; hvornår der sker naturkatastrofer, og hvornår folk får støtte fra hjælpeorganisationer; hvilke politikere og embedsmænd der kommer til magten, og hvilke der forsvinder fra magtens arena. Forsynet griber desuden ind i vores personlige liv. Via Forsynet udløser Gud alt det, der nødvendigvis må ske, for at vi kan komme videre i udviklingen. Intet er tilfældigt; alt har et guddommeligt sigte!

mødet med Gud i hverdagen. Guds primære og sekundære bevidsthed

Men hvad *er* bøn egentlig for noget, og hvordan fungerer den helt konkret? – For at forstå hvad bøn er, kan vi begynde med at tænke lidt over kommunikationen her på Jorden, mennesker imellem. For i virkeligheden er der ingen principiel forskel mellem – på den ene side – vores omgang med og vores samtaler med et eller flere medmennesker og – på den anden side – at bede til Gud! Eftersom Gud er til stede overalt i alle levende væsener, kan *al* kommunikation siges at være en form for bøn. Alle levende væsener har nemlig en *dobbelt* identitet! Samtidig med at vi har vores egen individuelle personlighed som f.eks. hr. Hansen eller fru Jensen, er vi også en repræsentation af Guddommen og en guddommelig rolleindehaver i livets evige spil (jf. *Grand Kursus*, stykke 395). Vi er vant til at forestille os Gud som noget *uden for* os selv, men

sandheden er den, at Gud bor inderst inde i hvert eneste levende væsen i hele universet. Det betyder, at vi konstant møder Gud i alt og alle, eftersom ethvert væsens inderste identitet er udeleligt forbundet med Gud. Gud 'skjuler sig' således 'bag' enhver, som vi møder, såvel i den fysiske verden som i den åndelige. Vi kan overhovedet ikke *opleve* livet, uden at det indebærer et møde med Gud. Livet er en uafbrudt kommunikation med Gud, og – i sidste instans – ikke med nogen anden!

Hele livet er således *helligt*. Og de omgivelser, som vi oplever i hverdagen, er mere hellige end noget tempel eller nogen kirke! Med denne indstilling er det let at se, at alting har *betydning*: hvordan vi tænker, hvordan vi handler og hvordan vi omgås og behandler hinanden. Alt hvad vi tænker, og alt hvad vi gør, er – omend ubevidst – vores egen 'tale' til Gud. Det gælder også for alle vores *reaktioner* i forbindelse med livets oplevelse, og det gælder for de tanker og handlinger, der affødes af disse reaktioner. Til gengæld består livets oplevelse af *Guds* direkte tale og svarene på vores bønner, stilet personligt til hver enkelt af os.

Livets struktur er så fantastisk og ufattelig genialt indrettet, at hvert eneste individs personlige livsoplevelse passer nøjagtigt ind i *samlige* andre levende væseners livsoplevelse og skæbne. Og det gælder overalt i hele det vældige verdensalt, både i makrokosmos og i mikrokosmos. Livet er som et gigantisk puslespil, hvor alt går op i en højere enhed. Og hvor Gud samtidigt – i hvert eneste sekund – er i direkte personlig kontakt med hvert eneste levende væsen. Verdensaltets harmoni lader sig aldrig nogensinde rukke! Hvis så meget som et støvkorn kunne falde til jorden ved et tilfælde, ville hele universet falde fra hinanden, hævder Martinus. Min egen konklusion er, at jeg ved blot at løfte min lillefinger en centimeter op i luften påvirker hele verdensaltet til en vis grad!

Men der *må* vel alligevel være forskel på at tale med sine medmennesker her i den fysiske verden og så at bede til Gud? – Ja, forskellen er jo den, at mine medvæsener her i den fysiske verden er *synlige* takket være deres skabte organismer, mens Gud ser ud til at være fysisk set usynlig. En anden og endnu vigtigere forskel er, at vi selv – ligesom vores fysiske medvæsener – er mere eller mindre *ufuldkomne*, idet vi stadigvæk befinder os midt i en skabelsesproces. I den fysiske verden *fornyes* den kosmiske bevidsthed i et milli-onårigt udviklingsforløb. Det er dét, som naturvidenskaben opfatter som den såkaldte biologiske evolution. Men den afgørende forskel på den etablerede naturvidenskabs syn og Martinus' kosmiske analyser er, at naturvidenskaben ser livet som et produkt af *materien*, mens Martinus forklarer, at det er *livet*, der skaber materien – ikke omvendt! Alle de væsener, der befinder sig i den fysiske verden, udgør det, som Martinus kalder Guds *sekundære* bevidsthed. Guds *primære* bevidsthed består derimod af alle *fuldkomne* væsener. De befinder sig permanent i de højere åndelige verdener og har allesammen en færdigudviklet kosmisk bevidsthed. Det er dog vigtigt at forstå, at ikke ét eneste af de væsener, der er under skabelse i den sekundære verden, er overladt til sig selv. Hele udviklingen frem til det fuldkomne stadium befordres af højere kosmiske væsener, der er lydhøre over for individernes bønner og henvendelser til Gud.

Alle levende væsener udgør en organisk enhed og er af samme 'kød og blod'

Kosmisk set eksisterer der strengt taget kun *ét* levende væsen: *Gud!* Men for at kunne opleve livet må denne guddommelige enhed deles op i separate individer. Og oplevelsen af at være et *selvstændigt* individ kan alene fornyes i den fysiske verden. Vores inderste jeg er identisk med Guds jeg og alle andre levende væseners jeg, og dette univer-

selle jeg er i sig selv *udeleligt*. Det er til stede overalt i hele universet og binder samtlige levende væsener sammen til en organisk enhed. Takket være det levende væsens evige skabe- og oplevelsessevne (X2) bliver vi alle bibragt illusionen af *to* levende væsener: én selv og ens omgivelser!

Martinus siger det på den måde, at Gud taler til en flue gennem en anden flue, til en hund via en anden hund, til en forbryder via en anden forbryder, til en helgen via en anden helgen osv. (jf. *Grand Kursus*, stykke 396). Gud taler også til os via naturen og gennem vores mikrovæsener, ligesom vi selv taler til naturen og vores mikrovæsener ved vores måde at tænke og handle på.

Det gælder altså om at kunne se Gud i alt hvad man kommer ud for, og i alle som man møder. Men hvordan passer det sammen med at skulle rette sin bøn direkte til den usynlige Gud, der i sin egennatur trods alt 'befinder sig' hinsides alle individer og foretelser? – Ja, så melder spørgsmålet sig, om Gud virkelig *er* usynlig! Den berømte svenske filminstruktør Ingmar Bergman lader i sin film *Lys i mørket*¹ præsten beklage sig over, at Gud aldrig svarer på hans bønner. Problemet var nok, at han ventede svar fra en helt anden kant end der, hvor Gud faktisk talte til ham. Men hvor er det så, at Gud taler til os? Hvordan kan vi skelne Guds røst?

Guds synlige skikkelse

Gud er absolut *ikke* usynlig! Gud har så sandelig en *synlig* skikkelse ligesom ethvert andet levende væsen. Men ingen kan nogensinde opleve at se Guds *totale* skikkelse i et enkelt blik. Det skyldes det faktum, at Guds totale skikkelse omfatter hele verdensaltet med alt hvad det rummer i form af alle eksisterende levende væsener og energiudløsninger. Da alle kontraster udligner og neutraliserer hinanden, bliver den samlede sum totalt usynlig. Ting kan jo kun opleves på basis af deres kontrast! Følgelig er

Guds usynlige helhedsskikkelse identisk med selve det i sin egennatur umanifesterede universelle *jeg*. Altså den almægtige Guds jeg forbundet med alle separate levende væseners udelelige jeg. Det betyder, at ingen kan opleve at se andet end en partiel åbenbarelse af Guds totale skikkelse. Alligevel udgør dette *partielle* syn – for hver og én af os – en klar *synliggørelse* af Gud.

Hvad er det så vi ser, når vi ser Gud? – Ja, her træder livets store under frem: For hvert eneste levende væsen udgør Guds synlige skikkelse dets samlede *oplevelse af livet!* Det vi oplever i form af medvæsener i vores omgivelser, i naturen, i mikro- og makrokosmos, i form af mineraler, planter, dyr, mennesker og begivenheder, det er altsammen Guds *åbenbarelse* og synlige skikkelse! Hele vores livsoplevelse *er Gud*. Gud viser sig og taler direkte og personligt til hver og én af os! Guds svar på vores bønner kan ikke komme til os på nogen som helst anden måde end i form af livets oplevelse i hverdag og fest. Gud taler til os hele tiden, og man kan ikke opleve noget som helst, som *ikke* er en del af denne livets evige tale. Derfor drejer det sig i bund og grund om at være *opmærksom* på, hvad det er, som Gud i ethvert øjeblik vil sige til os, således at budskabets dybeste mening når hele vejen frem til os. På tilsvarende måde er alt, hvad jeg føler, tænker og gør, min egen – i de fleste tilfælde – *ubevidste* tale til Gud!

NOTER

1. På svensk: *Nattvardsgästerna* (1963). *Nattvard* betyder *nadver*.

Nyhamnsläge, 10 oktober 2018

© Ingemar Fridell

Oversat fra svensk af Preben Bagger

Anden del: Bønnens kosmiske struktur
Kommer i *Den ny Verdensimpuls* nr. 005

Abort

...et overgangsfænomen

“

Ved hjælp af moderne fosterdiagnostik og abort er det muligt at nedbringe antallet af handikappede. Det er en udbredt opfattelse – også inden for videnskaben. Men det passer ikke. Det er kun **tilsyneladende**, at det forholder sig sådan. Mangelfuld forståelse af, hvad et foster er, har ført til, at vi for tiden har en apartheidlignende abortpraksis. Der spreder sig inden for videnskaben en erkendelse af, at vores bevidsthed er andet og mere end et produkt af hjernen. Denne indsigt vil efterhånden bane vej for en realistisk opfattelse af fosterets natur og føre til en radikal ændring af synet på abort. Den materielle videnskab nærmer sig åndsvidenskaben, sådan som det er bebudet i **Det Tredie Testamente**

Af Preben Bagger

Forskerne tror ikke længere på, at videnskaben kan forklare bevidsthed ud fra hjerneaktivitet. Det er simpelthen ikke muligt at forstå, hvorfor der findes bevidsthed alene ud fra undersøgelser af hjernen. Bevidsthedsforskeren Morten Overgaard siger:

Jeg mener, at man bør definere bevidsthed i sin egen ret ... Hvis man accepterer, at bevidsthed findes uden at skulle reducere det til noget fysisk, kan man på det grundlag begynde at undersøge, hvor forbindelsen er til det fysiske.

(Weekendavisen, 5. sep. 2014)

På linje hermed udtaler specialist i sundhedspsykologi og leder af Videnscenter for funktionelle lidelser Peter la Cour:

Synet på hvorvidt bevidstheden kan være adskilt fra vores krop, er ved at rykke sig ... Jeg oplever, at der spreder sig en erkendelse – især inden for hjerneforskningen og psykologien – af, at vores bevidsthed er mere end et produkt af hjernen. Den skal forstås på et andet niveau, og det åbner for, at et liv efter døden bestemt kan være virkelighed.

(Kristeligt Dagblad, 15. apr. 2017)

Opklarende spørgsmål

Ovenstående udtalelser lader forstå, at bevidstheden i sin essens eksisterer i sin egen ret. Vores bevidsthed er altså *ikke* et produkt af vores krop (hjerne). Men bevidstheden og kroppen er dog i tæt forbindelse med hinanden, idet oplevelser og erfaringer i hverdagen er i stand til at *ændre* bevidstheden. Denne opfattelse af bevidstheden giver anledning til en række spørgsmål, der har betydning for synet på abort.

- Når bevidstheden ikke er et produkt af hjernen (kroppen) – men kun kan *ændres* af denne – hvor kommer bevidstheden *så* fra?
- Kommer den overhovedet noget sted fra? Eller er den der bare altid? Er bevidstheden med andre ord en evig realitet?
- Hvis bevidstheden var der før fosteret blev dannet, hvornår opstår så den ovennævnte tætte forbindelse mellem bevidsthed og foster (krop)?
- Der er videnskabsfolk, der mener, at vi bare *er* vores hjerne. Et eksempel er titlen på en bog fra 2017 af neuroforskeren David Eagleman: *Hjernen. En historie om dig*. Men i lyset af videnskabens nye opfattelse af bevidstheden, ville det så ikke være mere træffende at sige: Vi *er* vores bevidsthed?
- Er vores fysiske krop – altså også hjernen – med andre ord *'bare'* et redskab for bevidstheden? Og fosteret derfor dette redskab under opbygning?

Døden – en illusion

Svarene på disse spørgsmål findes i Martinus' værk *Det Tredie Testamente*, der ifølge forfatteren er intet mindre end *Bibelens fortsættelse og fuldendelse*.¹ Og ja, det *er* ifølge Det Tredie Testamente mere træffende at sige: Vi *er* vores bevidsthed! Vores bevidsthed er i selve sin eksistens uafhængig af vores krop. Den var der *før* kroppen blev dannet, og den er der også *efter* kroppens død. Så Det Tredie Testamente giver os det glade budskab, at døden er en illusion, en tænkt modsætning til livet. 'Døden' er blot en overgang til en åndelig tilværelse – en ferie – inden vi igen vender tilbage til Jorden med en ny krop, der sætter os i stand til atter at opleve livet i den fysiske verden. Vi er altså primært åndelige væsener. Åndelige væsener der i perioder har en fysisk krop.

Når vi efter den nævnte ferie

*[med] de skønneste oplevelser, bl.a. i vekselvirkning med 'gamle venner' og med væsener, der nu er hjemmehørende i de åndelige verdener*²

overhovedet ønsker at vende tilbage til Jorden, skyldes det blandt andet, at oplevelsesmulighederne i den åndelige verden afhænger af – og begrænses af – vores moralske og intellektuelle niveau. Når vi i løbet af ferien erfarer, at vores moralske og intellektuelle formåen i høj grad har plads til forbedringer, opstår der derfor et stærkt ønske om at videreudvikle denne formåen. Og

dét i en næstekærlig retning, idet vi oplever, at næstekærlighed er den målestok, der anvendes i den åndelige verden. Videreudviklingen af vores evner og moral kan imidlertid kun ske i den fysiske verden, hvor det gør ondt at tænke og handle forkert. Den fysiske verden er én stor skole, hvor vi – ved at opleve konsekvenserne af det vi gør – gradvist udvikler vores evne til at tænke og handle i overensstemmelse med livets love.

Hvordan får vi en ny krop?

Vi har altså jævnlige – efter ferie i den åndelige verden – behov for at få skabt en ny fysisk organisme til erstatning for den, som vi tidligere forlod – enten fordi den var slidt op, eller fordi den var blevet ødelagt af sygdom, krig eller ulykke. Men hvordan får vi overhovedet fodfæste igen i den fysiske verden?

Det får vi hjælp til!

Nemlig af dem der senere bliver vores forældre eller 'fysiske skytsengle'. De skaber det minimum af fysisk begyndermateriale, som vi har brug for. Det består af æg- og sædceller og til sidst et befrugtet æg. Om det videre forløb og styringen af fosterets udvikling skriver Martinus:

Når en ... sædcelle og ægcelle går i forbindelse med hinanden, knyttes det diskarnerede åndelige væsen til denne forbindelse i moderlivet. Og her overskygges sædcellens og ægcellens aura eller udstråling af det diskarnerede væsens aura eller udstråling. Skabelsen af en ny fysisk organisme tager sin begyndelse. Og de mikrotalentkerner [evner] for skabelse af en ny fysisk organisme, som er nedlagt i sædcellen og ægcellen fra parringsvæsenerne, bliver nu efterhånden mere og mere beherskede af det diskarnerede væsens åndelige kraft.³

Martinus fastslår altså, at de evner for organismeskabelse, der er nedlagt i sædcellen og ægcellen, ikke er beregnet

til at skulle fuldføre skabelsen af den ny fysiske organisme. De er kun igangsættere. Det er den inkarnerende person, der overtager styringen af fosterets udvikling. Den færdige organisme er således et udtryk for den inkarnerende persons evner for organismedannelse.

Fosteret – væv eller menneske?

Hverken nybruddet i videnskabens opfattelse af bevidsthed eller analyserne i Det Tredie Testamente har endnu sat sig afgørende spor i samfundets generelle syn på abort og på, hvad et foster er. Det fremherskende eller 'politisk korrekte' syn på abort er stadig baseret på den antagelse, at det tidlige foster blot er noget væv, der uden de store konsekvenser kan fjernes fra livmoderen og bortskaffes på linje med andet biologisk materiale. Denne opfattelse af fosteret udgør grundlaget for nogle af de ofte fremførte argumenter for retten til fri abort:

Min livmoder – mit valg! Kvinden har ret til at bestemme over sin egen krop!

Med baggrund i et kristent livssyn mener et mindretal dog, at allerede det tidlige foster er et selvstændigt væsen eller et lille menneske. Abort bør derfor kun være tilladt, hvis moderens liv ellers er i fare. Denne holdning til abort stemmer overens med Det Tredie Testamente. Martinus skriver:

At benytte "Svangerskabsafbrydelse" kan saaledes absolut kun retfærdiggøres i Tilfælde, hvor det udelukkende er for at redde Moderns Liv, fordi hun af organiske eller kropslige Grunde ikke kan føde under normale Omstændigheder.⁴

Tilsyneladende er der i dramaet om abort, i hvert fald til langt hen i graviditeten, kun én hovedperson – den gravide.

Det tilsyneladende er imidlertid ikke nogen pålidelig rettesnor! I virkelighe-

den er der – som forklaret ovenfor – helt fra begyndelsen to hovedpersoner – den gravide (herefter Q) og den inkarnerende person (herefter P). Så hvem er det egentlig, der ejer fosteret og har ret til at bestemme over dets liv eller død?

Skytsengelfunktionen

For at kunne danne sig en velbegrunder mening om abort er det vigtigt at forstå *begge* de to hovedpersoners roller. P er – som forberedelse til et ønsket nyt liv på Jorden – i færd med at skabe den organisme, der er det nødvendige redskab til dette formål. Q har – sammen med den vordende far – rollen som 'skytsengel' for et medmenneske (her P) på vej fra den åndelige verden til den fysiske – *en skytsengelfunktion som begge de kommende forældre jo selv har nydt godt af i forbindelse med deres egen fostertilværelse, fødsel og opvækst.*⁶

Hvis Q beslutter sig for abort, får det ubehagelige konsekvenser for både P og Q. Skånselsløst saboterer man P's igangværende, aldeles nødvendige og meget komplicerede opbygning af et nyt fysisk legeme. På kort sigt må P derfor vinke farvel til sit ønske om et nyt liv i den fysiske verden. På længere sigt må P indlede et partnerskab med en anden skytsengel, et andet forældrepar, der forhåbentlig bedre ser sig i stand til at leve op til dén beskyttende, hjælpende og omsorgsfulde rolle, som man umiddelbart forventer af skytsengle.

Hvis Q vælger abort, hører hun sandsynligvis til det flertal, der anser denne handling for stort set problemfri. Hun aner derfor intet om sit partnerskab med P. Men *uvidenhed sætter ikke grundlæggende lovmæssigheder ud af kraft*. Heller ikke skæbneloven: *Som du sår, skal du høste*. Det får derfor ubehagelige skæbnemæssige konsekvenser for Q, når hun – i stedet for at yde beskyttelse, hjælp og omsorg – afbryder sit partnerskab med P. Et partnerskab som Q – uden at vide noget om det – via sine egne handlinger selv har været med til

“

Hverken nybruddet i videnskabens opfattelse af bevidsthed eller analyserne i Det Tredie Testamente har endnu sat sig afgørende spor i samfundets generelle syn på abort og på, hvad et foster er.

at etablere – med mindre hun har været udsat for voldtægt.⁷

Når fosteret har et handicap

Et stigende antal aborter foretages fordi fosteret har et handicap. Når et foster har et handicap, skyldes det, at P ved misbrug og udskejelser i tidligere liv på Jorden har beskadiget sin evne til organismeopbygning så alvorligt, at han/hun nu ikke formår at skabe et 'fejlfrit' foster. Resultatet er, at P får et liv som handikappet. I det omfang dette liv leves uden udskejelser og misbrug, vil der ske en hel eller delvis reparation af P's evne til organismeopbygning.

Abort vil i en sådan situation være ekstra grum. Abort vil ikke alene destruere P's allerede langt fremskredne forberedelser til et nyt liv på Jorden, men dermed også fratage P muligheden for reparation af sin evne til organismeopbygning. P må nu – for anden gang inden for kort tid – gå i gang med at opbygge et foster helt fra grunden. En sådan 'anden omgang', kort tid efter at det første forsøg blev afbrudt af aborten, er både belastende og ubehagelig. Martinus skriver i forbindelse med et barns død:

Det ubehagelige ligger i, at dette væsen, som nylig havde skabt sig en fysisk organisme, hvorigennem det skulle opleve ... pludselig får afbrudt disse muligheder og efter et for-

holdsvis kort ophold i de åndelige verdener atter må belaste sine talentkerner [organer for organismeopbygning] med at skabe sig en ny fysisk organisme.⁸

Dertil kommer, at opbygningen af fosteret i dette andet forsøg må foregå ved hjælp af den samme mangelfulde evne som i første forsøg, hvilket igen vil føre til et foster med handicap. P kan så håbe på, at fosteret denne gang befinder sig hos forældre, der ser sig i stand til at påtage sig skytsengelfunktionen.

Apartheidlignende abortpraksis

Eksemplet viser, at antallet af handikappede *ikke* kan nedbringes ved hjælp af fosterdiagnostik og abort. Et liv som handikappet er et helt uomgængeligt led i P's personlige udvikling. Den beskadigede evne til organismedannelse *må* nødvendigvis repareres, og da dét – som beskrevet ovenfor – kun kan ske her i den fysiske verden, *skal* de handikappede jo være ét eller andet sted. Med sin målrettede abortpraksis udsender Danmark derfor – uden at gøre sig det klart – følgende ikke alt for kønne signal:

De skal i hvert fald ikke være hér!

Og dét ligner jo en form for apartheid.

Abort – et overgangsfænomen

Vi ser, at det ovenfor nævnte mindretal

– vejledt af Bibelen – har en holdning til abort, der er langt mere virkelighedsnær, human og skæbnemæssigt gunstig end den holdning, som flertallet har.

Hvordan går det til, at Bibelen – i modsætning til den moderne materielle videnskab – formår at vejlede til et syn på abort, der er human, virkelighedsnært og i harmoni med Det Tredie Testamente?

For det første: Bibelen og Det Tredie Testamente indeholder de samme store, evige sandheder. Blot i former der er tilpasset hver sin tidsepoke. *Bibelen* henvender sig til mennesker, der ejer evnen til at tro. Bibelen meddeler sig i form af lignelser, og den forklarer sig ikke intellektuelt. *Det Tredie Testamente* henvender sig til mennesker, der har *mistet* evnen til at tro, men hvor *både* intelligens og human evne er veludviklede. Om Bibelen og de evige sandheder forklarer Martinus:

Naar Paaskeevangeliet ligesaavel som andre Beretninger fra "Bibelen" har kunnet bevirke, at denne Bog er blevet en tusindaarig Realitet, der med en altbeherskende Kraft den Dag i Dag endnu kan henrive Millioner af Mennesker i aandelig Betagethed og Inspirationsfylde, saa skyldes det udelukkende den Omstaendighed, at de naevnede Beretninger udtrykker evige absolutte

”Sandheder”. ... En absolut ”Sandhed” udtrykker nemlig en evig Lov, hvilket igen vil sige: et af de evige Principper, hvorpaa Verdensaltets evige Eksistens er funderet.⁹

For det andet: Intelligensevnen og den humane evne udvikler sig med meget forskellige hastigheder. Martinus skriver:

Da den humane Evne kræver et meget, meget længere Tidsrum for at kunne udvikles end Intelligensen, kunde den umuligt staa Maal med Intelligensens Udvikling. Derfor blev Væsenet et mere eller mindre dyrisk eller inhumant Væsen samtidigt med, at det fik den meget overlegne Intelligens.¹⁰

Den hurtigt voksende intelligens er kommet mere og mere i disharmoni med den religiøse terminologi, og det bevirker, at Bibelens epoke er ved at ebbe ud. På den anden side formår den langsomt voksende humane evne ikke at lade Det Tredie Testaments epoke tage over i samme takt, som Bibelens epoke daler. Vi befinder os derfor i en slags interregnum – en overgangstid uden åndelig forankring – hvor materialisme og abort har (næsten) frit spil.

F.eks. ser videnskabsjournalisten og neurobiologen Lone Frank ikke noget problem i – inden for de 12 første uger – at abortere fostre alene på grund af deres køn. Hun siger:

Jeg mener, det er hysterisk, at en blastocyst på 50-100 celler er et lille barn. Det er 50-100 celler, der ikke er blevet til noget endnu. ... Vi har jo for længe lukket op for fri abort. Og man behøver ingen begrundelse for, hvorfor man udrydder et foster i dagens Danmark.

(Kristeligt Dagblad, 14. maj 2010)

Intelligens er moralsk set en neutral

evne. Når den ikke styres af en tilstrækkeligt udviklet human evne, går den lige så gerne i ’det ondes’ tjeneste som i ’det godes’. Vi ser da også, at intelligensen på den ene side skaber atombomber og effektivt fosterdræbende midler, og på den anden side skaber arbejdsbesparende maskiner og livgivende medicin.

En tabersag

Der hersker hos mange en umiddelbar fornemmelse af, at der er ét eller andet forkert eller ildevarslende ved abort. Men i de mest abortvenlige kredse ser man gerne, at der skabes et klima, hvor abort ikke på nogen som helst måde er forbundet med skyldfølelse og dårlig samvittighed. F.eks. udtrykker folkesundhedsforskeren, psykiater Birgit Petersson, undren over, at der endnu er lang vej til en sådan tilstand:

Det her er et område, hvor skam og skyldfølelse stadig flourerer i en grad, som gør, at man ind imellem må tage sig til hovedet. (Information, 31. mar. 2011).

På langt sigt er forsøget på helt at fjerne ’skam og skyldfølelse’ dog en rigtig tabersag. Nok vokser den humane evne langsomt i forhold til intelligensevnen. Men den vokser! Den vil derfor trænge sig mere og mere på hos flere og flere mennesker. Allerede inden Det Tredie Testaments epoke for alvor sætter ind, vil den forstærke fornemmelsen af, at der – som nævnt ovenfor – er ét eller andet forkert eller ildevarslende ved abort.

Den humane evne blander sig

I den løbende debat ser man tydelige tegn på, at den voksende humane evne langsomt fører til et ændret syn på fosteret og gør det mere og mere vanskeligt at være impliceret i en abort:

I 2011 blev svenskernes liberale syn på abort – med en grænse ved 18. uge – udfordret af beretninger om levende aborterede fostre. Her en sygeplejerske fra et af de store sygehuse:

”Det er forfærdeligt at lade levende fostre ligge at dø, men vi kan ikke redde dem. Eller rettere sagt, vi må ikke gøre noget, for det er imod loven. Bare i år har vi haft to tilfælde, hvor fostrene levede i op til en time efter aborten.” ... Flere gange har hun [sygeplejersken] måttet gå uden for stuen på grund af ubehag, fordi nyligt aborterede fostre stadig levede. ... Sygeplejersken uddyber, at hun ikke er imod abortlovgivningen, men det strider imod hendes etik at lade noget levende dø på denne måde.

(Kristeligt Dagblad, 8. juli 2011)

I dette tilfælde fik den humane evnes højlydte kritik myndighederne til at undersøge, om man kunne finde midler, der effektivt og uden fare for kvinden kunne slå fosteret ihjel, inden det kommer ud, så man på den måde kunne skåne personalet for at se levende aborter. Det vides dog ikke om sygeplejerskens humane evne var tilfreds med en sådan ’løsning’ på problemet.

Et andet eksempel handler om *den medicinske abort*, som kvinden i vid udstrækning selv står for. Her er personalet langt mindre involveret og behøver næppe at blive skånet. Men dét bringer ikke altid kvindens egen humane evne til tavshed:

Det var en sygeplejerske, der gav mig den første pille, der slår fosteret ihjel. Jeg begyndte at tudbrøle og gentog, at jeg ikke vidste om jeg ville. Men hun sagde bare: ’Vi er her jo for at hjælpe, så tag nu den pille’. ... Jeg havde mest lyst til at brække det hele op igen. Men lægen havde sagt, at når pillen var spist, var der ingen vej tilbage. Jeg tænkte også stadig, at det nok var bedst for alle parter. Undtagen måske barnet og mig. ... [Efter flere år med nogenlunde ro i sindet] kom der nogle meget onde og grimme tanker. Der var hele tiden én, der talte til mig:

“

Andre Tusinder af Børn kommer aldrig levende til Verden, idet de ved Fosterdrab allerede bliver ombragt i Moders Liv, endnu medens de er sovende, himmelske Væsener ved denne deres Skytsengels Hjerte og dér skulde have suveræn Beskyttelse. Tænk, hvilken Vildfarelse eller misforstaaet Situation en saadan fosterdræbende Moder ligger under for. Hun er udset til med sit eget Hjerte, Kød og Blod at modtage, varme og værne et lille overjordisk Væsens Nedstigning i den fysiske Verden eller Materie. Hun er saaledes sammen med Barnets Fader, med hvem hun har været „et Kød” (Undfangelsen), Guds Skytsengel overfor den himmelske Gæst. Tænk, hvilken forfærdelig Svigten af denne deres Mission, der ligger i „Fosterdrab”. Og tænk, hvilket Medansvar det Samfund har, der er med til at opretholde saa slette økonomiske Situationer og overtroiske Forestillinger om Moral, at Individierne kan føres ud i saadanne fortvivlede Situationer. Livets Bog IV, stk. 1456. side 1716

'Du er en morder' ... f.eks. hvis nogen gik forbi på gaden med en barnevogn. ... For to år siden tænkte jeg, at nu var det nok. Jeg lavede en begravelse ... tændte et lys for hvert år og lagde blomster ... jeg lovede mig selv, at jeg aldrig ville få en abort igen. Det er bare ikke det værd. Den ydmygende oplevelse kunne jeg have været foruden, hvis man havde taget sig tid til én som mig. Til at tale det igennem.

(Kristeligt Dagblad, 6. apr. 2018)

Et tredje eksempel er journalisten, forfatteren og samfundsdebattøren Pia Fris Laneths udtalelse om, at hun i dag ikke længere tror på retorikken fra 1970'erne, hvor fostre blev opfattet som 'en samling celler':

Det gjorde stort indtryk på mig at se [antiabortkampagnens] små smadrede aborter. Først der gik det op for mig, at de var liv – og i dag synes jeg, at ordet fosterdrab er meget præcist.

(Kristeligt Dagblad, 13. apr. 2018)

Hvor står vi i dag?

Antallet af aborter ligger i Danmark på omkring 15.000 om året. Heraf er et stigende antal – for tiden mellem 500 og 600 – sene aborter, der er bevilget på grund af, at fosteret efter al sandsynlighed har et handicap. Umiddelbart kunne man fristes til at mene, at det er skrækkeligt og negativt, at vi har aborter i så massivt et omfang – eller fosterdrab, som Pia Fris Laneth nu synes er den præcise betegnelse. Men negativt er det ikke. Martinus forklarer generelt:

Nu skal folk jo prøve at skeje ud alt det, de kan, fordi dér, hvor de ikke får skejet ud, kender de jo ikke forskel på godt og ondt. De skal lære at se forskellen. Det hjælper ikke, at man siger, at det og det må I ikke! Menneskene skal opleve det som kendsgerning.¹¹

Denne udtalelse af Martinus – at en løftet pegefingert ikke hjælper – stemmer overens med følgende iagttagelse:

En undersøgelse i det britiske lægetidsskrift The Lancet konkluderede i 2016, at det ikke får antallet af aborter til at falde at forbyde dem. I lande, hvor abort er lovlig, får 34 kvinder ud af 1000 en abort. I lande, hvor abort er ulovlig, får 37 kvinder ud af 1000 en abort.

(Kristeligt Dagblad, 13. apr. 2018)

Hvad så med fri abort?

Det er altså ikke løftede pegefingre, men alene livets egen direkte tale der for alvor bringer udviklingen fremad. I livets skole må vi opleve konsekvenserne af det vi gør. Hvis vores handlinger ikke er i hak med livets love, bliver konsekvenserne ubehagelige. Og ubehagelige konsekvenser får den humane evne til at vokse. Også selv om vi ikke lige kan se sammenhængen mellem handling og konsekvens.

Og netop i forbindelse med abort kan det være vanskeligt at få øje på denne sammenhæng. Det er derfor forståeligt, at man i et materialistisk miljø ser på både *fri abort* og *sen abort* som mulige – ja ligefrem tillokkende – svar på de vanskeligheder, der er forbundet med uønsket graviditet eller udsigten til at få et handicappet barn. Hvordan skulle det kunne være anderledes, når man intet aner om partnerskabet mellem P og Q? Ja, oven i købet tror, at P slet ikke eksisterer.

Omvendt er det også forståeligt, at når man får kendskab til dette partnerskab og føler, at sådan må det være, så må *fri abort* høre ind under de udskjelset, der er nævnt i ovenstående udtalelse af Martinus. Svaret på selv store problemer bør – i alle implicerede parters interesse – ikke være abort. Martinus skriver:

At man har anbefalet eller endog ligefrem kæmper for at faa Fosterdrab eller Svangerskabsafbrydelse legaliseret, er en himmelraabende Forførelse til Overtrædelse af det femte Bud, "Du skal ikke dræbe", og kan umuligt udgøre den Politik, der skal frelse Samfundet. ... Det er ikke ved at dræbe og udrydde Mennesker, men ved at administrere og fordele Jordens Goder og Rigdomme retfærdigt, at virkelig sand Humanitet og Kultur skabes.¹²

"Kultur" er et forhastet Udtryk, saalænge Staten, Samfundet og de enkelte Individder ignorerer, forsømmer eller ligefrem livsfarligt forfølger deres eget Afkom og dermed saboterer Reinkarnationen og deres eget evige Liv.¹³

Et interregnum går på hæld

Som beskrevet ovenfor er den humane evne mærkbart begyndt at blande sig. I takt med at den nærmer sig ligevægt med intelligensen og altså får mere og mere styr på, hvad intelligensen bruges til, vil det i stigende grad blive naturligt at stræbe efter kun at bruge sin intelligens i 'det godes' tjeneste. I samme takt vil også modtageligheden for forklaringerne i Det Tredie Testamente vokse – herunder redegørelsen for fosterets situation i forhold til P og Q. Når accept af denne redegørelse engang bliver mulig, altså når det tidligere omtalte interregnum lakker mod enden, vil det radikalt ændre synet på abort – helt i overensstemmelse med Martinus' udsagn:

Der hvor Uvidenhed fjernes, ophører det saakaldte "Onde" med at eksistere.¹⁴

NOTER

1. Se eventuelt artiklen "Baggrunden for Det Tredie Testamente" i *Den ny Verdensimpuls* nr. 001, s. 37.
2. Martinus: "Tiden, et åndeligt rum". *Kosmos* nr. 4, 2008 s. 109.
3. *Det Evige Verdensbillede IV*, s. 21-22. Borgen, 1998.
4. *Livets Bog IV*, stk. 1482, s. 1743.
5. Uddybende bemærkninger om det tilsyneladende kan ses sidst i artiklen "Opgør med tilfældighed" i *Den ny Verdensimpuls* nr. 003, s. 13.
6. Af overskuelighedsgrunde kommenteres den mandlige parts rolle og ansvar i dramaet om abort ikke yderligere i resten af denne artikel.
7. En nærmere redegørelse for, hvordan partnerskabet mellem P og Q i sin tid blev etableret, falder uden for rammerne for denne artikel.
8. Martinus: "Gennem dødens port – søvnen og døden". *Kosmos* nr. 8, 2012 s. 233.
9. *Fra BIBELEN I BIBELEN*. Et foredrag af Martinus, 26. marts 1944.
10. *Livets Bog VII*, stk. 2566, s. 2783.
11. Martinus, *spørgetime 1973*. *Kosmos* nr. 8, 2009 s. 229.
12. *Livets Bog IV*, stk. 1471, s. 1732.
13. *Livets Bog IV*, stk. 1468, s. 1730.
14. *Livets Bog I*, stk. 19, s. 20.

Om at forholde sig til Verdens mørke

Af Ingemar Fridell

Jeg vil gerne videregive nogle personlige tanker om, hvordan vi kan håndtere livets ubehagelige sider. Mørket er blot ”skyggen” fra livets altoverstrålende lys. Og for at gøre sig dette klart gælder det om at hæve blikket og forsøge at se på det hele med Guds øjne. Det handler i bund og grund om at have tillid til Gud og til livet. En tillid man kan få ved at etablere en dyb og personlig kontakt til Gud. En sådan kontakt bliver mulig, når man vænner sig til at bruge bønner som redskab i alle situationer.

Det gælder om at forstå, at alt hvad der sker i verden, sker med Guds billigelse. Der er en overordnet, guddommelig plan bag alle hændelser. Og der findes for hver eneste af os også en individuel plan, som kommer til udtryk i vores private liv. Derfor er det vigtigt at forsøge at vænne sig af med at kritisere mørket, idet man bør tænke på, at alt i sidste ende viser sig at være til alle levende væseners bedste. Alt ender med at blive til velsignelse for alle, i overensstemmelse med Guds plan for menneskehedens udvikling frem til kosmisk bevidsthed. Intet af det der sker, er forårsaget af nogen som helst andre end én selv. Det er derfor logisk at tilgive alle sine medvæsener for alle de tildragelser i livet, som man oplever

som ubehagelige. Når vi tilgiver vores medvæsener, ”tilgiver” vi samtidig Gud selv! Kosmisk set er der ikke nogen, der er hverken skyldig eller uskyldig!

Det betyder imidlertid ikke, at der ikke findes *godt og ondt* – eller rigtigt og forkert – set i forhold til kærlighedsloven og verdensaltets logiske struktur. Alt i alt drejer det sig jo om at lære at skelne mellem godt og ondt i den udviklingsproces, som vores bevidsthed og moral er ude i netop nu. Men hvordan kan vi så blive i stand til at skelne mellem godt og ondt, lys og mørke, *uden at kritisere Guds plan?* – Vi kan jo ikke pludselig lukke af for alt det, som vi til dags dato har erfaret gennem en lang række af inkarnationer. Vi kan ikke lukke øjne og ører og skrue ned for evnen til at tænke. Men selv efter at vi har udviklet og forbedret evnen til at gennemskue det der sker – såvel mørke som lys – gælder det om at komme videre og blive *forsonet* med alt det, der er ufuldkomment. Martinus opfordrede os til at ”holde sig på ret køl” i alle livets forehavender. I mange tilfælde kan dét betyde, at det er bedre at holde sin mund og afstå fra at sige sin mening. Det gælder i de tilfælde, hvor der ikke er udsigt til at blive mødt med forståelse af modparten.

Livet er i grunden ikke andet end Guds tale rettet direkte til hver og én af os.

Gennem hverdagens rigt facetterede oplevelser og begivenheder stiller Gud skjulte spørgsmål til os: ”Hvad synes du om dette? Hvad synes du man skal mene? Hvordan synes du man skal forholde sig? Hvorfor kommer du ud for dette, og hvad kan du lære af dét?” Disse spørgsmål stilles både i forbindelse med det, der sker i vores private liv, og i forbindelse med det der sker ude i verden. Det hele handler om at udvikle evnen til at skelne ufejlbarligt mellem godt og ondt, præcis som det symbolsk siges i Bibelen, hvor der i skabelsesberetningen tales om at spise af frugten fra kundskabens træ. Med ”slangens” ord lyder det: ”Men Gud ved, at hvilken Dag I æde deraf, da skulle eders Øjne oplades, og I skulle blive ligesom Gud og kende godt og ondt.” (*Den første Mose Bog* 3.4-5, Bibelen 1919)

Den kosmiske bevidstheds gradvise udvikling er det samme som det at spise af frugten fra kundskabens træ. Altså at man i alle livets situationer lærer sig at skelne mellem godt og ondt, rigtigt og forkert, i en sådan grad, at man aldrig nogensinde kan tage fejl! Sandheden i ”flammeskrift” på himmelens skyer viser sig altid for den, der har ”øjne at se med”. Livet er en guddommelig skole med en genial pædagogik.

Hvordan vi så vælger at agere i livets forskellige situationer, er en anden sag.

yannis-papanastasopoulos-390376-Unsplash

Vi har allesammen forskellige roller og vælger forskellige ansvarsområder. På spørgsmålet om hvad man i en given situation bør gøre, kan det der er rigtigt og forkert for *én* person, se helt anderledes ud for en anden person. Hvad der er rigtigt og forkert vil afhænge af vores udviklingstrin. Og det vil gælde så længe vi oplever livet fra forskellige udsigtpunkter og altså ikke har opnået fuld kosmisk bevidsthed med dertil hørende totalt guddommeligt overblik over alle livets processer.

Heraf følger, at der for os ufuldkomne mennesker ikke findes standardsvar på, hvordan vi bør opføre os og agere, når vi møder det, som vi opfatter som ubehag og mørke i tilværelsen. Martinus giver os simpelthen ingen standardsvar; han forklarer kun livets love i overensstemmelse med dén ”kosmiske kemi”, som han har fremlagt i *Livets Bog*. Kun undtagelsesvis formulerer han specifikke *leveregler*. Men efter min mening peger det kun yderligere på det storslåede i hans værk, *Det Tredie Testamente*. – Meningen er, at hver enkelt af os skal lære at tænke, reflektere og vælge sine handlinger *selvstændigt*, af egen kraft og ud fra sin egen personlige moral. Uden at lade sig påvirke af andre!

Nyhamnsläge, 11. oktober 2018

© Ingemar Fridell

Oversat fra svensk af Preben Bagger

Gavekultur

Den ny Verdensimpuls er en gave til alle, og al undervisning, foredrag, studiekredse og udstillinger fra LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab er også frie og gratis.

At dette kan lade sig gøre, skyldes kun de mange frivillige bidrag, som sagens venner giver og som beviser, at det gaveprincip Martinus beskriver virker.

Martinus: “Udviklingens mest ufejlbarlige kendetegn viser sig ikke i form af, hvor meget man ejer, men derimod i form af, hvor megen glæde man er i stand til at føle ved at yde sin næste noget af det man ejer.”

Har du lyst til at bidrage så benyt:
Reg. nr. 3572 konto nr. 3572030989

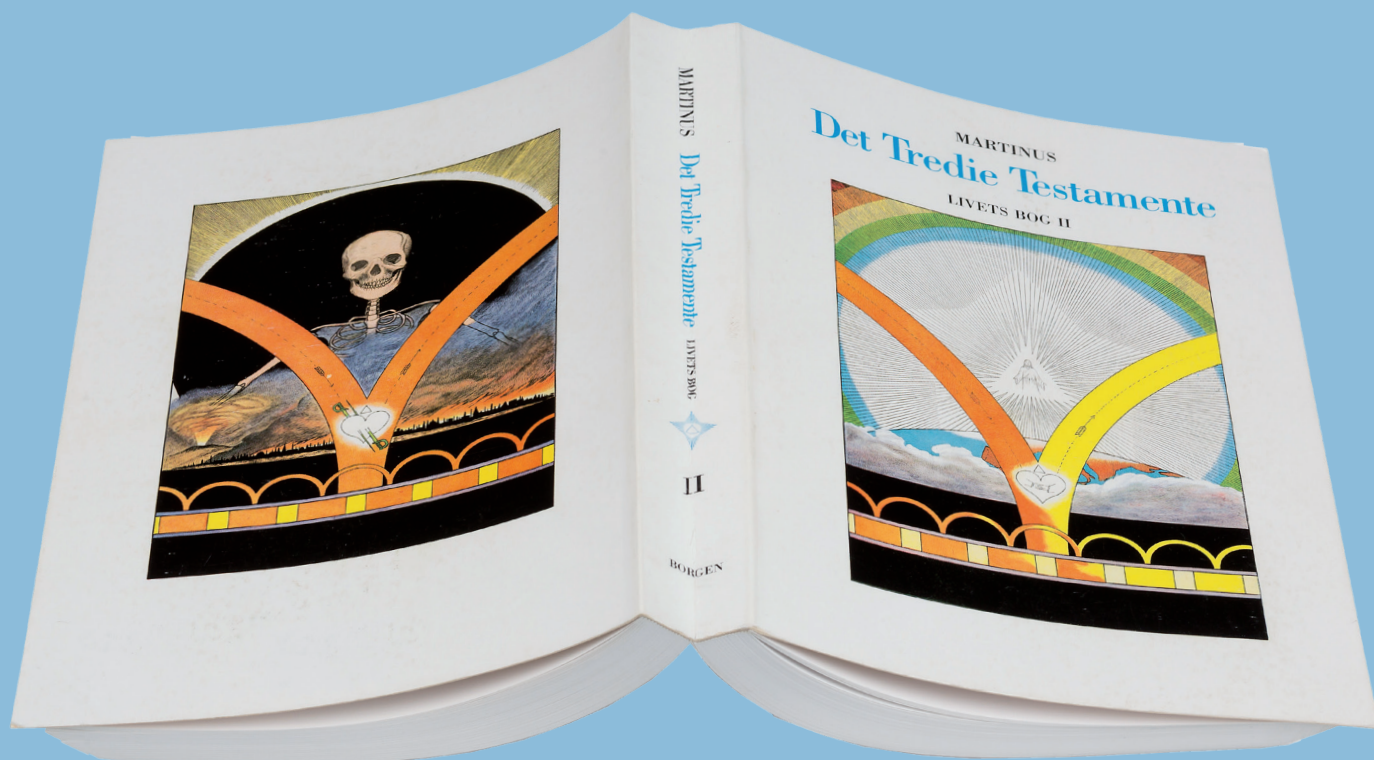
Fra udlandet:
IBAN konto nr.
DK6030003572030989
og SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

www.livetsskole.info

www.dettredietestamente.info

MARTINUS

Det Tredie Testamente

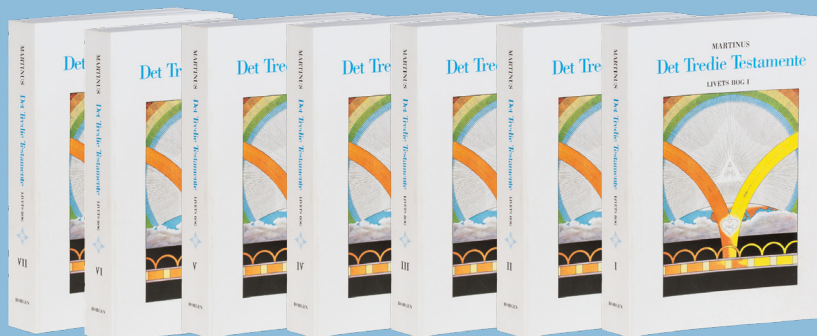

Bibelens fortsættelse og afslutning – Talsmanden den Hellige Ånd
Martinus åndsvidenskab – Alkærlighedens videnskab

www.livetsskole.info

www.dettredietestamente.info

www.thethirdtestament.info

Mit liv med Martinus 3

Som jeg tidligere har berettet havde jeg som 15 årig den store oplevelse, at Martinus inviterede mig på en 3 ugers sommerferie i Villa Rosenberg i Klint i året 1946. Jeg og min mor havde dengang i ca. 2 år deltaget i næsten samtlige foredrag på Mariendalsvej af Martinus og Erik Gerner Larsson m.fl. Jeg deltog tillige i et børnehold, oprettet af Gerner Larsson og dennes hustru, Inger Gaarde. Dette børnehold ophørte efter et par års forløb, men Inger Gaarde inviterede mig efterfølgende til eneundervisning een gang om ugen, igen i et par år, ligesom min mor deltog i en studiegruppe, ledet af Gerner Larsson.

Af Kaj Gøttler Jensen

Den anden feriegæst i Villa Rosenberg var den lovende unge tegner Hans Henning Withus, som var rekonvalescent efter en hjerneoperation. Withus leverede smukke tegninger til Kosmos mv. Et hyggeligt menneske, der bl. a. tog mig med på ture til Nykøbing. Martinus tog os med i sin bil, når han et par gange skulle til København. Alle modtog mig hjerteligt og vi havde en pragtfuld sommer sammen. Vi samledes hver dag til de tre hovedmåltider, og jeg husker det som een lang række hyggelige og sjove sammenkomster i en kærlig atmosfære.

Om søndagen var der åbent hus i Villa Rosenberg. En hel del gæster kom fra feriebyen, og med et meget langt kaffebord i haven med Martinus for bordenden var der altid en dejlig stemning. Gerner Larsson fortalte mig, at han og Mogens Møller havde skaffet plads i haven ved siden af huset ved at fælde nogle træer i Martinus's fravær. Martinus syntes jo at det var synd at fælde træer. Udover om søndagen kom der hele tiden gæster til Villa Rosenberg. Jeg husker skuespilleren Preben Uglebjerg, der var ven af Withus. Ligeledes den dengang meget kendte entertainer, Hakon Edeling,

samt Jens Cavling, een af Gerner Larssons venner fra Hillerød. Senere fulgte jeg mange gange med Jens og hans hustru, Vera, til og fra foredrag på Mariendalsvej. Også Tage Buch traf jeg tidligt i forløbet. Altid med et varmt håndtryk og smil. Han var utroligt flittig hele tiden. Aldrig traf man ham på stranden, men hele tiden var han travlt beskæftiget med diverse praktiske opgaver, ligesom han styrede kontorhold og regnskabsopgaver. Kom der særlige gæster, tjekkede han rengøringen, samt pyntede deres værelse op med blomster mv. Men der var altid tid til at sidde og få en lille hyggesnak ind imellem, og jeg fik igennem ham et indblik i, hvor meget der skal til, for at alting fungerer. Det tænker man ikke altid over, når det hele netop går som smurt.

Som bekendt var Martinus utroligt flittig. Hver eneste dag, også søndag, hørte vi hans skrivemaskine fra kl. 5-6 om morgenen, lige indtil vi alle mødtes ved morgenbordet. Derefter fortsatte han hele dagen, kun afbrudt af måltiderne. Aldrig virkede han træt, men tværtimod veloplagt og glad hele tiden. Typisk om aftenen kunne vennerne så træffe ham i selve feriekolonien, som det hed dengang. Om aftenen gik han lange ture, ligesom han i København jævnligt slappede af i biografen, sammen med Tage Buch. Martinus gik sent i seng, idet han kun sov ca. 4-5 timer om natten. En morgen kom han med en sjov lille historie: dagen før havde han været på Dyrehavsbakken, hvor han gik hen til en bod for at købe æbleskiver. Han spurgte damen om hvad de egentlig var kogt i, og hun svarede med et stort smil: ”det dejligste svinefedt”! Heldigvis havde han ikke spist af dem på det tidspunkt! En dejlig eftermiddag i hans arbejdsværelse står også klart i min erindring: han havde inviteret 10-12 af medarbejdernes børn til en lille snak og en kop varm kakao. Jeg husker, at han demonstrerede nogle af sine fine

foto- og filmapparater, samt viste os en del smukke billeder af sommerfugle og planter.

Vejret var pragtfuldt og efter 3 ugers dejligt ophold sagde jeg farvel og hjerteligt tak til alle, hvorefter jeg trak min cykel op til havelågen. Jeg var klar til at cykle mange timer, nemlig hele vejen hjem til Hellerup. Men da alle var gået ind i huset, dukkede Martinus pludseligt op, ude ved havelågen. Vi havde en lille hyggesnak, som han afsluttede med: ”Nu har du vel nogle penge til sodavand og is, undervejs?” Jeg måtte indrømme, at jeg kun havde et par kroner, og han gav mig derefter 14 kr. (et pænt beløb, dengang!) Ellers var det blevet en temmelig drøj tur i sommervarmen!

Året efter ferierede jeg i et værelse i pavillonen. Dejlig vegetarmad kunne man nyde i den nærliggende, nyerehvervede Klintsøgaard, hvor jeg bl.a. lærte revisor Thomas Nørrelund at kende. En yderst behagelig person, som jeg senere snakkede meget med på Mariendalsvej, hvor vi begge var trofaste gæster. Han blev senere revisor for Martinus i en årrække. Gerner Larsson præsenterede mig i øvrigt overfor en del af køkkenpersonalet på Klintsøgaard med ordene: ”Dette er min søn!” efterfulgt af en høj latter!

I de næste ca. 12 år var jeg en flittig gæst til foredragene, indtil jeg blev gift og fik travlt med andre ting med min nye familie. Mange år senere kom jeg igen til Klint, hvor Erik Gerner Larsson og Martinus m.fl. tog imod mig uden mange spørgsmål – det var lige som om vi lige havde været sammen dagen før! Jeg traf i øvrigt Tage Buch i et gæsteværelse, hvor han som sædvanlig var travlt beskæftiget med at pynte op til nogle gæster og foredragsholdere. De kom fra England, hvor de havde et større firma, der hed ”Beauty before Crueltry”. De designede og producerede pelse, der IKKE kom fra dyr, men var lavet på

basis af kunststoffer. De holdt et interessant foredrag om emnet, og bagefter så vi en udstilling af pelsene, der var smukke og vellignende. I selskab med Martinus følte man netop venskab og kærlighed, men der var mere end det. Ved flere meget kritiske begivenheder i mit liv hjalp han mig. Blandt andet da min mor døde da jeg var 27 år gammel, og da min første hustru døde, kun 24 år gammel. 2-3 timers hyggelig samtale med et medlem kan jo altid være godt i en vanskelig situation, men her erfarede jeg, at den livslyst, mod på livet, glæde og ro i sindet, jeg her erhvervede, var vedvarende! Derfor har jeg den teori, at han i samværet ydede en psykisk påvirkning. En bølge af kærlighed...

Denne beretning om sommerferier hos Martinus for over 70 år siden har måske mest interesse for de nævnte personers familie, men det er vigtigt for mig tillige at fortælle om en person, der i den grad inspirerede sine medmennesker ved sin væremåde. For ca. 1 år siden opsøgte jeg LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab i Brøndbyøster, og der fandt jeg rigtig mange gode venner. Jeg deltager nu i så mange gruppemøder og foredrag som muligt. Første gang jeg her overværede et foredrag i en fuld sal, oplevede jeg en pludselig glæde, ja lykkefølelse, da jeg følte at Martinus var blandt os, nu næsten 40 år efter at han forlod den fysiske verden. ■

Hvilken rolle har Gud i Martinus verdensbillede?

I disse tider, i vores meget sekulariserede del af verden, er forestillingen om en gud ikke i høj kurs. Vi lever jo i videnskabens tidsalder. Der hvor forskning, viden og kundskab vinder frem, taber den overleverede forestilling om Gud. At troen på en gud ikke har med viden at gøre overhovedet er en almindelig forestilling. Den slags er et rent trosspørgsmål. Det er sådan, tidsånden er.

Følgelig er det ikke noget for tænkende mennesker at beskæftige sig med. På det religiøse felt er vi i tvivlens tidsalder. Hvis vi da ikke er totalt ligeglade.

I Det Tredie Testamente indtager gudsbegrebet dog en central rolle. Da det er en fortsættelse af Det Ny Testamente, må det nødvendigvis handle om Gud. Jesus var ikke ateist. Han fortalte om sin himmelske Fader. Han understregede også, at det han sagde, var Faderens tale, ikke hans egen. Han vidnede således om Gud. Ikke om sig selv. Var det blot fantasiforestillinger det hele?

Det Tredie Testamente handler om at formidle viden om det guddommelige. Her henvender forfatteren sig i særlig grad til mennesker, der ikke mere kan tro, men kræver beviser, dvs. logisk underbyggelse af enhver tanke, som de skal kunne acceptere som sand. Til dem der forlanger beviser. Evnen til at tro er degenererende. Man ønsker at forstå selv. Men denne viden må også være i harmoni med det, Kristus praktiserede og fortalte. Ellers er der ikke tale om et tredje testamente, ikke tale om en fortsættelse af de tidligere to testamenter.

På Jesu tid var der ikke så megen viden, der var mulig at formidle, omend den fandtes. ”Jeg har endnu meget at sige jer”, står der skrevet. Hvorfor var Jesus tavs om dette? – Hvorfor holde dette ”meget” tilbage?

Hans primære mission var at vise, hvordan et gudemenneske kunne tage sin skæbne. Det handlede om eksemplets magt. Det var således den fuldkomne væremåde i praksis, han først og fremmest skulle demonstrere. Altså en væremåde, som viser, hvordan et menneske, der er i bevidst kontakt med Gud, handler. ”Jeg og Faderen vi er ét,” sagde Jesus jo. Kort sagt, vi får anskue-

liggjort, hvordan et menneske i livets vanskeligste situationer kan sige: ”Ske ikke min, men din vilje”.

Med hensyn til den praktiske side var der ikke begrænsninger. Noget andet var forholdet til den teoretiske vejledning. Og det fuldkomne eksempel fremtræder jo i sit allertydeligste relief i påskedramaet i Jesu omgang med ”sine fjender”. Og det besynderlige her er jo, at Jesus ikke forsvarede sig. Han afviser hjælpen, Peter tilbød. Han flygtede heller ikke. Det ville han have kunnet. Han vidste i forvejen, hvad der skulle ske. Han var indforstået med, hvilke udfordringer der ventede. Han var helt bevidst om, at det videre forløb skulle ende med korsfæstelsen.

Stunden var kommet, da Det Gamle Testaments gudebillede skulle udføres. Vredens og hævnens Gud skulle overtrumfede af et langt inderligere og kærligere gudsforhold demonstreret på kolossal drastisk vis. Kulminationen fandt sted på Golgatas kors. ”Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre.” Alle skal således tilgives, også dem der uden grund bragte den uskyldige, den uden synd, på korset. Det gamle hævnende gudebillede overtrumfede nu af et menneske i kød og blod.

Det var således denne helt usædvanlige, humane praksis, som kulminerede på korset, som for så mange mennesker blev bevist for, at Jesus var sendt af Gud. ”Moses har sagt jer, øje for øje, tand for tand, fod for fod. Men jeg siger jer, elsk jeres fjender, velsign dem, der forbander jer, bed for dem, som forfølger jer.” På korset kom bevist. Da han opstod fra de døde på tredjedagen, havde han tillige besejret det, mennesker spekulerer allermest over: selve døden. Men er dette nu ikke blot en saga, en eventyrfortælling? – Eventyret eksisterer dog, og det har en ”moral”. Så vi behøver ikke tage stilling til, om det rent faktisk er digt eller virkelighed. For digtet eksisterer. Det afgørende er, om denne fortælling indeholder

noget sandt, noget som fortæller om selve virkeligheden. Er det nu også fornuftigt at tilgive alt? – Kan freden skabes med andre metoder?

Der var ikke så megen viden, Jesus kunne formidle. Det stiller anderledes store krav til modtagerne. Det var vanskeligt nok at forstå lignelserne. Den intellektuelle side af visdommen lå alt for højt. Også blandt Jesu egne, personligt udvalgte disciple. Han måtte derfor fortælle om Gud og Guds rige i lignelser. Han måtte i det hele taget beskrive sin visdom i billeder og lignelser.

Der skulle dog komme tider, hvor den intellektuelle og humane modtagelighed var nået længere frem. ”Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu”. ”Sådan har jeg talt til jer i billeder, der kommer en tid, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder men ligeud skal forkynde jer om Faderen”. Ord fra Jesu mund, der lader os forstå, at det sidste ord ikke var sagt. Der var ”meget” mere at sige.

Hvordan får man viden om Gud? – Heller ikke på dette punkt er vi uden vejledning. Det står skrevet: ”Den rene af hjertet skal se Gud”. Der stilles således krav her. Det indikerer, at Gud er til. Men man må opfylde nogle betingelser. Sådan er det jo med al viden. Hvis man skal klare skolen må man læse lektier.

Her er der dog tale om en anden slags viden. Et ”rent hjerte” er en moralsk kvalifikation. At læse bøger giver ikke per automatik moralske kvalifikationer. Så skulle de, der har læst flest bøger, per

automatik være mest moralsk udviklede. Det modsatte kan også gælde. Der er således tale om en anden slags viden, andre vilkår end dem, vi får gennem studiet af naturen i det små, såvel som i det store verdensrums kloder, sole og mælkevejssystemer. Her taler vi om en viden, der er afhængig af fysiske sansebetingelser. Her finder man udelukkende skabte foreteelser, bevægelser og forandringer. Denne viden giver ikke svar på livets gåde, på trods af den materielle videnskabs mange fremskridt. Og ikke på det store spørgsmål, hvorfor vi overhovedet eksisterer.

Hvordan fik forfatteren til Det Tredie Testamente sin viden? – Jo, det skete gennem meditation. Det var gennem meditation, at den åndelige, intuitive sansevne åbnede sig. Med sort bind for øjnene koncentrerede forfatteren (Martinus) sig på Gud.

I denne meditation nåede Martinus ind til sin allerinderste væsenserne, til sit inderste selv eller jeg, det der er til ”uden for” alt det skabte, uden for eller ”over” alt i det foranderliges verden. Selve eksistensen er ikke betinget af materien. Forholdet er det omvendte, nemlig at alt, der bevæger sig, alt, der er skabt, er en virkning af et ’noget’, der i sig selv udgør den absolutte stilhed. Det var her, livet skjulte sig. Dette element har ikke med størrelser, mål eller vægt at gøre. Det er et element, der udgør enhver bevægelses ophav. Martinus var her ét med selve evigheden og uendeligheden, altså en total kontrast til alt, vi kan sanse fysisk. Her var livets inderste kilde. Han havde fundet Gud, og var nu bevidst ét med Gud.

Da oplever man, ligesom Kristus, at ”Jeg og Faderen er ét”. Uendeligheden er til stede alle vegne. Den kender ikke til grænser. Gud er allestedsnærværende, har vi lært. ”Han” er inden i os og uden for os. Man er da blevet bevidst i,

at man har evig eksistens og er udødelig.

Gud er ophavet til alt, der eksisterer. Gud er skaberen. Og da dette navnløse evighedsэлемент er det samme i alle levende væsener, mineraler, planter, dyr og mennesker, atomer, elektroner, kvarker, alt der overhovedet bevæger sig i det ganske verdensalt, såvel i mikro- som makrokosmos, er vi her stillet over for verdensaltets evige skaber og ophav. Den evige Fader.

Alt liv har således samme kilde. Intet levende væsen kan skille sig ud fra denne helhed. Vi er alle guddommens sanseredskaber.

Det er oplevelser af denne slags, der venter på den ”rene af hjertet”. Derfor taler de, der har den slags oplevelsesevner, altid om betydningen af at elske, og ikke hade, at tilgive og ikke straffe, fordi de forstår, at verdensaltet udgør en evig levende organisme og bevidsthed, i hvilken vi alle lever, røres og er. Alle levende væsener deltager i opretholdelsen af denne samlede evige organisme og bevidsthed. Onde såvel som gode. Alle er med. Alle deltager i dette vældige kosmiske drama.

Det første, forfatteren til Det Tredie Testamente skriver efter indvielsesprocessen, er en tak til Gud. Den har overskriften ”Gudesønnen ét med Faderen”. Her er en smagsprøve fra ”Efterskriftet” i Livets Bog VII:

Hellige Fader! – Du den eneste ene! Jeg takker og priser dig, fordi du har givet mig Sansesæt, der sætter mig i Stand til at høre, fatte og forstaa alle Naturens eller Livets Manifestationer som værende eet med din almægtige Røst eller Stemme og lader mig opnaa bevidst at opleve og forstaa denne din personlige mod mig rettede faderlige Røst, Opdragelse og Velsignelse. – Tak fordi du har givet mig Evne til at nyde denne din himmelske Stemmes mægtige

Musik og Tale. Denne vidunderlige Stemme, som fra guddommelige Væsener har lydt omkring Himalayas sneklædte Tinder, har frembragt Pyramiderne og Sfinkserne og saaledes i Aartusinder udfyldt den aandelige Atmosfære i Indiens og Ægyptens solfyldte Troperiger. Den samme himmelske Røst rungede engang ud over Judæas Bjerger, saa det gav Genlyd i fjerne Riger og fjerne Tider. Det brusede gennem Havenes Vande, det hviskede ved den lille Bæk i Skovens stille Ensomhed, og det vibrerede fra Pol til Pol: „Salige er de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud. – Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises Barmhjertighed. – Salige er de, som hungre og tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes ...”. Glæder og fryder eder, og salig, salig, salig, saaledes lød disse himmelske Harmonier i det uendelige, og Ekkoet heraf blev Millioner af Menneskers aandelige Fundament gennem Aartusinder.

Kære almægtige Fader! – Jeg priser og takker dig, fordi du har ladet mig vaagne op i en Bevidsthedstilstand, hvor jeg ser, at jeg evigt er stedet for dit almægtige Aasyn. Du har i en guddommelig, faderlig Korrespondance afsløret for mig dit umaadelige Riges Mysterium, dit gigantiske Væsens Alvisdom, Alkærlighed og Almagt, og at Verdensaltet er en evig kulminerende Kærlighedsmanifestation, betingende alle eksisterende levende Væseners evige Livsoplevelse i dit lysende og varmende Straalevæld. – Jeg takker dig, fordi du paa saa kærlig en Maade har vist mig, at alle eksisterende levende Væsener evigt har hvilet i dit guddommelige, lysende og varmende Favntag, og at de aldrig nogen Sinde vil komme til at faa noget andet Opholdssted. Jeg ser, at det kun er et Tidsspørgsmaal, naar de Mennesker, der i Dag er uvidende om denne Herlighed, skal vaagne op til Bevidsthed i Evigheden og i salig Henrykkelse skue Livets Kilde: Solenes

Sol, hvis blændende Lys og Varme er din evige Aand, aabenbarende dig som den absolut eneste, sande Guddom og alle levende Væseners evige Fader. Og saaledes viser du mig her, at alle levende Væsener befinder sig i et evigt guddommeligt Slægtskab. Og jeg ser, at dette Slægtskab kun kan blomstre i Lys, Lykke og Salighed i Kraft af Overholdelsen af dit store Kærlighedsbud: *Elsk din Gud over alle Ting og din Næste som dig selv, og at dette er al Lovens Fylde.*

Denne indvielse, siger forfatteren, var kun beregnet for ham personligt. Det lyser ud af linjerne, at det var en meget ophøjet og inspirerende oplevelse. Den kan dog i sig selv ikke hjælpe andre mennesker i særlig høj grad. Jeg peger blot på den, fordi vi her tydeligt kan se, hvad Det Tredie Testamente handler om.

Efter denne oplevelse begyndte det store arbejde. Nu skulle den indre verden analyseres, dokumenteres og beskrives. Det evige og udødelige menneske skulle åbenbares som videnskab. Kristendommen skulle udrenses fra al hedensk overtro. Kristi kærlige væremåde retfærdiggøres. Kristendommen skulle intellektualiseres og gøres kontrollerbar også for fornuften. Også det overfysiske, og over alt det skabtes herskende evige love og principper. Den vanskeligste del. Den der lå for højt på Jesu tid. Sådan at det evige liv bliver lige så logisk og veldokumenteret som et hvilket som helst andet kundskabsemne. Tiden var således inde, hvor ”det meget”, som Kristus kunne fortælle, men som man på hans tid ikke kunne forstå, skulle åbenbares i form af et tredje testamente. Menneskets og livets evighedsstruktur skulle gøres til en videnskabelig kendsgerning. Det Tredie Testamente indeholder således en åndsvidenskab. En videnskab om det evige liv, en viden om det guddommelige og en frivillig vejledning for, hvordan vi med vores væremåde kan

bringe os selv i kontakt med Gud, og leve i fred og harmoni. Den rummer en beskrivelse af den evige verdensplan. Kontrollerbar for fornuften og en udviklet human sans. Det Tredie Testamente er alkærlighedens videnskab.

Gud findes således ikke et fjernt sted henne. Guds tale sker gennem alt, der sker. Gennem menneskenes og naturens tale. Da alle levende væsener er evige realiteter, ligesom Gud og verdensaltet, er alt, vi oplever i form af skæbne, Guds direkte personlige henvendelse til os. Da vi overlever alle erfaringer og medbringer dem fra det ene jordliv til det andet, udvikles vi. Den guddommelige bevidsthed er under skabelse i ethvert levende væsen, planter, såvel som dyr og det jordiske menneske. Set i evighedens perspektiv, naturligvis. Alt levende befinder sig på den samme evige udviklingsvej. Målet med de skiftende jordliv i den fysiske materie er at bringe skabelsen frem til det færdige, fuldkomne resultat: ”Mennesket i Guds billede”. Og det vil ske.

I den store evige plan er vi på vandring ud af dyreriget. Gennem alle de

lidelseserfaringer, vi her oplever, vokser længslen efter en mere human og fredelig verden frem ganske organisk. Menneskeheden er endnu delvis et dyr, dvs. benytter sig af drab og mord som middel for at føre sig frem. Men intet levende væsen kan dræbes, vi bliver hele tiden beriget med erfaringer på ondt og godt. Vi høster det, vi sår, over flere inkarnationer i den fysiske materie. Der er retfærdighed til. Det vil ende med, at vi til sidst kun gør det gode. Og vi forstår, at det onde ikke kommer fra ”de andre”, men fra os selv. Vi lærer at ”vende den anden kind til”. Da vil vi ligesom forfatteren til Det Tredie Testamente få kosmisk bevidsthed og opleve, at vi også er ”ét med Faderen”. Da er den evige fred blevet en realitet. ■

LÆS MERE

Martinus: ”Efterskrift”,

Livets Bog VII, s. 2905 – 2912.

Efterskrift til Livets Bog kan også læses online:

<http://dettredietestamente.info/artikler/fortale-til-livets-bog/>

Martinus: Omkring min missions fødsel.

Det Tredie Testamente

Martinus åndsvidenskab, alkærlighedens videnskab

Hvad det er – og hvad det ikke er

Det Tredie Testamente er fortsættelsen af Det Nye Testamente og Det Gamle Testamente.

Det er baseret på de kosmiske analyser, som Martinus har beskrevet i hovedværket:

Det Tredie Testamente/Livets Bog I-VII og Det Evige Verdensbillede I-IV.

Martinus fik som 30-årig en åndelig oplevelse, der gav ham kosmisk bevidsthed, og som satte ham i stand til at opfylde det løfte, Jesus gav til sine disciple:

“Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden“.

– Paulus sagde: “thi stykkevis erkender vi... men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forsvinde. ...da skal jeg kende fuldt ud“.

Det Tredie Testamente viser ikke kun stykkevis de sandheder, som mere eller mindre er udtrykt i Bibelen og andre hellige bøger, men beskriver fuldt ud et nyt verdensbillede. Det er en helheds- forklaring, der viser at der er en logisk og kærlig mening i tilværelsen. Det er et forsvar for alt og alle og giver et optimistisk livssyn.

Det Tredie Testamente viser, at der bag verdensreligionernes tilsyneladende ulogiske indhold ligger klare intellektuelle perspektiver.

Enhver må selv foretage sin vurdering af sandhedsværdien i ***Det Tredie Testamente.***

Ingen skal føle sig bundet af noget som helst andet end sin egen opfattelse.

At ***Det Tredie Testamente*** nu er udgivet er en verdenshistorisk begivenhed, som verden endnu ikke kender.

Det Tredie Testamente

VISER BL.A. AT

- verdensaltet udgør et levende væsen – selve Guddommen.
- livet er som en korrespondance med og en bøn til Gud.
- universets grundtone er alkærlighed.
- i et evighedsperspektiv vil udviklingen vise at: “alt er såre godt”.
- tilværelsen er 100% retfærdig gennem reinkarnation og karma.
- ethvert levende væsen har en evig fortsættende tilværelse.
- formålet med tilværelsen er at opleve livet, udvikle næstekærlighed og tolerance over for alt og alle.
- det er logisk at være tolerant over for alle levende væsener.
- det er et forsvar for alt og alle.
- udvikling bevirker en evig fornyet livsoplevelse. Derfor er det absolut nødvendig, for en stadig bevidsthedsfornyelse, at opleve kontrasterne lys og mørke, behag og ubehag, godt og ondt, osv.
- det enkelte menneske vil, på grund af livserfaringer, lidelserne og oplevelsen af godt og ondt, blive mere og mere humant og kærligt og komme til at leve efter de evige livslove. – (Men udvikling er en meget, meget langsom proces).
- kontrasten til de nuværende ulykkelige tilstande vil blive, at alle engang

vil opleve en fuldstændig lykkelig tilværelse.

Det Tredie Testaments verdensbillede er illustreret ved hjælp af en række symboler. Formålet med dem er, at vise livets principper og strukturer, så de bliver lettere at overskue, opfatte og fastholde i bevidstheden.

Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab også kaldet alkærlighedens videnskab, er helt i overensstemmelse med den fysiske videnskabs sikre resultater.

Det Tredie Testamente

HVAD DET IKKE ER:

- Det giver ikke grundlag for dannelsen af et nyt trossamfund, en sekt eller forening, som man kan blive medlem af.
- Der er ikke knyttet nogen form for ceremonier eller ulogiske dogmer til det.
- Det indeholder ikke angreb på eller kritik af nogen, som har en anden overbevisning.
- Det skal ikke påvirke mennesker mod deres egne interesser og ønsker.

Det Tredie Testamente, der er den samlede betegnelse for:

Livets Bog I-VII

Det Evige Verdensbillede I-IV, som viser og beskriver de kosmiske symboler.
Logik, Bisættelse og ca. 30 mindre bøger.

Oplysning om selvstændige studiegrupper og/ eller fordelingcentre af tidsskiftet Den nye Verdensimpuls:

Bogø By	23 29 76 58	Odense	21 38 26 38
Brøndby	20 15 78 11	Tommerup	21 38 53 80
Dragør	29 90 89 32	Varde	20 20 70 50
Horsens	22 36 01 79	Aalborg	26 28 40 40
Jægerspris	40 57 78 23	Aarhus	40 26 40 94

Oplysning om værket Det Tredie Testamente:

www.livetsskole.info
www.thethirdtestament.info
www.dettredietestamente.info

Hvem var Martinus?

*Martinus, 44 år gammel (1935)
Første bind af Livets Bog er udkommet.
Livets bog I-VII er hovedværket i
Det Tredie Testamente*

Martinus deler hjemland med den store eventyrforfatter H.C. Andersen, som kunne gøre et eventyr ud af virke ligheden. Man kan sige det omvendte om Martinus. Han har gjort eventyret til virkelighed ved at forvandle religionernes evige kerne ubegrænsede kærlighedsbudskab til åndelig videnskab!

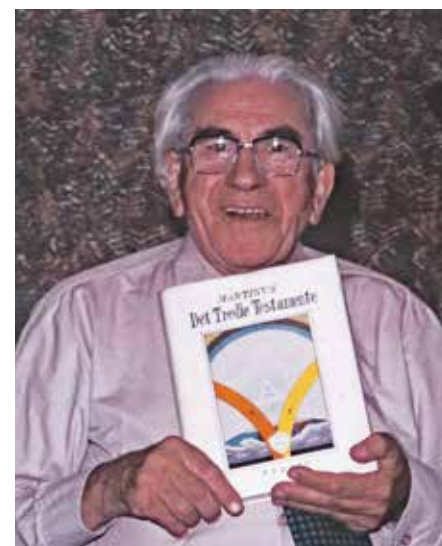
Martinus blev født i 1890 i Sindal i Nordjylland, hvor han voksede op hos plejeforældre på et lille husmandssted. Han fik ingen uddannelse udover den elementære skolegang. Hans ønske om at blive skolelærer gik ikke opfyldt pga. de ringe økonomiske kår. I stedet blev han røgterdreng, mejerist, oppasser, nattevagt, postbud og kontorist i København.

Det følgende er Martinus' egne ord fra manuskriptet til *Den Intellektualiserede Kristendom*:

“I mit 31. år oplevede jeg en åndelig proces, der førte mig ind i en kosmisk mission. Det var en aften i marts måned 1921, at jeg således sad i fuldstændigt mørke i mit værelse på Nørrebro Runddel i København og koncentrerede mig på Gud. Og det var under denne koncentration på Gud og i dette totale mørke, at jeg i vågen dagsbevidst kosmisk vision kom til at opleve min dengang for mig selv ufattelige guddommelige kald else til intuitivt at klarlægge og manifestere som kosmisk videnskab det ’meget’, som Jesus kunne have fortalt sine disciple, men som hverken de eller da tidens offentlige autoriteter og myndigheder var udviklede nok til at kunne fatte. Den Kristusvision, jeg oplevede, var ikke nogen drøm eller hallucination,

men en absolut vågen kosmisk dagsbevidst oplevelse indebærende en tydelig tilkendegivelse af en mission, jeg skulle udføre. Allerede næste formiddag følte jeg, at jeg igen måtte meditere. Efter at jeg havde sat mig til rette i min kurvestol, der nu forekom mig at være opladet med en form for stærk åndeligt virkende kraft, bandt jeg et tørklæde for øjnene og befandt mig således i dybt mørke, men i absolut vågen dagsbevidst tilstand. Med ét var det som om jeg så ind i en halvmørk himmel, hvorover der bevægede sig en mørk skygge, som efterlod himlen mere lys. Denne skyggepassage hen over himlen skete flere gange, og for hver gang blev himlen mere lysende, ind til den udgjorde et blændende ocean af lys i guldets reneste farve, der overstrålede alt andet eksisterende lys. Det formede sig som tusinder af vibrende lodrette gyldne tråde, der totalt opfyldte rummet. Jeg befandt mig alene midt i dette guddommeligt levende gyldne lysvæld, men uden selv at fremtræde i nogen som helst synlig form. Jeg havde ingen organisme, ligesom alle skabte ting omkring mig, mit værelse, mine møbler, ja hele den materielle verden var helt forsvundet eller uden for sansernes rækkevidde. Det blændende gyldne lys med sine vibrerende gyldne lystråde havde optaget i sig alt, hvad der ellers er tilgængeligt for sansning eller livsoplevelse, men alligevel kunne jeg gennem det stærke gyldne lys dagsbevidst opleve, at jeg havde en levende eksistens uden for de fysiske fænomeners verden, uden for alt hvad der ellers fremtræder som skabte foreteelser. Jeg var uden for tid og rum. Jeg var ét med uendeligheden og evigheden. Jeg var i mit udødelige Jeg’s element, det udødelige Jeg, der tilsammen med alle eksisterende levende væsners udødelige Jeg’er er ét med verdensaltets Jeg eller evige ophav. Jeg var her ét med den gennem

alle tider, gennem alle verdens kulturer, verdensreligioner, racer og folkeslag bevidst og ubevidst søgte, dyrkede og tilbødte evige almægtige, alvise og alkærlige Guddom.”

“

Martinus fremviser den 13. august 1978 sit eget designede omslag til hans værk. Han havde bestemt at værkets titel skulle staves Det Tredie Testamente, med "i" i ordet Tredie, "fordi det så pænest ud sådan". Han afviste at bruge ny retskrivning i titlen. Og det er jo forfatteren som har den endelige beslutning.

Citater

MARTINUS

“

Hvem kan have glæde af åndsvidenskaben?

... de mennesker, der vil være modtagelige for den kosmiske logik, er de mennesker, livet selv har uddannet. Det er dem, der har været igennem store vanskeligheder og er begyndt at føle, hvad der absolut ikke kan betale sig. En ny form for tryghedsfølelse vil vokse frem i disse menneskers sind, de vil ikke være bange for døden, thi de vil lære at forstå, at der ingen død findes, men blot forandring fra én tilstand til en anden, en forvandling gennem reinkarnation eller genfødsel, der i sig selv er en udvikling. Og denne udvikling vil med tiden føre mennesket frem til en tilstand, der er den sande lykke, idet den vil være blottet for utryghed, for sygdom og skuffelse og for alle de former for ulykker, der plager vor tids menneskehed.“

Fra foredraget: Vejen til den sande lykke

“

Drabet på dyrene

... også inden for ernæringen findes der områder, hvor De skal øve Dem i kærlighed“ ... ”der findes en anden og langt skønnere levevis end dette at ernære sig af dræbte dyrs efterladte lig“ ... ”Det udviklede menneske ernærer sig udelukkende af vegetabiliske produkter.

Fra: Julestjernen

“

Med forståelse af reinkarnation bliver livet retfærdigt

De kosmiske analyser har vist os: At reinkarnation er det urokkelige fundament og garanti for skabelsen af den absolutte retfærdighed i verden. Uden den var der således ingen som helst retfærdighed til. Og uden kendskab til reinkarnationen kan livsmysteriets løsning umuligt opleves eller erkendes“ ... ”Men takket været kendskabet til reinkarnationen ser vi, at væsenerne selv udgør den allerførste og absolutte årsag til deres egen skæbne, og at lidelserne udelukkende fremkommer i kraft af væsenernes uvidenhed om fuldkommen væremåde og heraf følgende skæbnedannelse.“

Fra: Livets Bog VII, Side 2874, stk. 2658, pkt. 17

FESTEN FOR

Martinus kosmiske indvielse

Lørdag den 23. marts 2019, kl. 13 – ca. kl. 17:30

(dørene åbnes kl. 12:15)

Kulturhuset Kilden, festsalen, Nygårds Plads 31, Brøndbyøster, 2605 Brøndby.

TEMA

Det Tredie Testamente

*Foredrag af Jan Langekær, m.fl.
om Martinus epokegørende åndsvidenskabelige værk,
Det Tredie Testamente og om Martins kosmiske indvielse.*

*Klassisk musik v/Ingemar Fridell – Få senere et udførligt program
Fri adgang – gratis entré. Tilmelding er nødvendig.*

*Kl. 18:30 Efterfølgende vegetar/veganer buffet, 125,- kr.
Tilmelding til buffet også nødvendig.
Tel: 2015 7811 eller jan@langekaer.dk*

LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab

Sommerkursus 2019

HVOR

CITY DANHOSTEL

Østre Stationsvej 31. 5000 Odense C
H.C. Andersens fødeby

ARRANGØR:

LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab

**Vestre Gade 6A,
Brøndbyøster
2605 Brøndby**

Det Tredie Testamente

www.livetsskole.info

**Facebook: LIVETS SKOLE
i åndsvidenskab**

www.dettredietestamente.info

KURSUS- OG FOREDRAGSPROGRAM

Et kursus som giver en kærlig, positiv og logisk livsforklaring for nutidens mennesker. Åndsvidenskab er ifølge Martinus en videnskab om alkærligheden. Martinus har, via sin intuitionsevne og kosmiske bevidsthed, skrevet sit epokegørende livsværk Det Tredie Testamente.

Hvor der bl.a. er forklaret:

- hvad der forstås ved intuition og kosmisk bevidsthed
- selve livsmysteriets løsning
- principperne bag livets evige oplevelse
- reinkarnationen, skæbnedannelsen og karmaloven
- udviklingen fra dyr til menneske
- næstekærlighedens udvikling
- vegetarismens livgivende betydning
- vigtigheden af at tænke logisk rigtigt og sandt
- menneskets seksuelle poludvikling
- meningen med mørket og lidelserne
- hvad forstås ved Guddommen?
- retfærdiggørelsen af Kristi Mission befriet fra overtro og misforståelser
- hedenskaben i den nuværende dogmatiske kristendom
- hvad er den intellektualiserede kristendom?
- hvad er dens fortsættelse, fornyelse og fuldkommeligørelse?
- bønnens mysterium
- et internationalt freds- og verdensrige under dannelse
- fundamentet for en helt ny verdenskultur vokser frem nu
- ... og meget mere.

Vi indbyder offentligheden til alle aftenforedrag og specielt til introduktionsforedraget af Jan Langekær.

“Hvem var Martinus, og hvad er Det Tredie Testamente?”
Søndag aften den 30. juni 2019 kl. 19.30. Gratis adgang

DANHOSTEL ODENSE CITY

– en oase midt i Odense

Vandrerhjemmet er indrettet i det tidligere Jernbanehotel.

Det ligger jo ved banegården, men der er gratis parkering 300 meter mod øst på Enggade og der er rig mulighed for at nyde den dejlige natur i Kongens Have, der ligger lige over for.

H.C. Andersen kunne gøre et eventyr ud af virkeligheden, og man kan sige, at Martinus har gjort eventyret til virkelighed ved at forvandle verdensreligionernes evige kerne og ubegrænsede kærlighedsbudskab til åndelig videnskab.

TILMELDING OG PRISER:

Gratis Kursus og Foredrag

LIVETS SKOLE i åndsvidenskab tager ikke kursus- og foredragsgebyrer.

Priser for overnatning

Flersengsværelse 2500 kr. pr. person.

Dobbeltværelse 3100 kr. pr. person.

Enkeltværelse 3300 kr.

Pga. reservation og fordelingen af værelserne anbefaler vi, at du tilmelder dig så tidligt som muligt.

Inkluderet i prisen er

Kost: Vegetarmad morgen, frokost og aften. The og kaffe ad libitum.

Logi: 6 overnatninger inklusiv sengetøj.

Tilmeldingen er gældende, når depositum på 500 kr./pr. person er betalt til Danske Bank, reg.nr. 1551 kontonr. 3719548830.

Husk ved bankoverførsel at oplyse om navn/e, og værelsestype: flersengs-, dobbelt- eller enkeltværelse.

Restbetaling bedes venligst betalt senest den 15. maj 2019.

Prisen skal ikke være nogen hindring for deltagelse

Fonden Det Tredie Testaments yder tilskud eller giver friplads til personer, som af økonomiske grunde, ellers ikke kan deltage i sommerkurset. Spørg LIVETS SKOLE i åndsvidenskab tel: 2015 7811 eller jan@langekaer.dk

Indtjekning søndag den 30. juni 2019 fra kl. 16.00 og udtjekning fra værelset lørdag den 6. juli 2019 kl. 11.00. Ved indtjekning serveret en lækker vegetarvelkomstsuppe ca. kl. 18.00.

Der er tilknyttet veludstyrede kursuslokaler med plads til mange kursister og en del andre rum bl.a. en TV-stue og et lille lærerværelse.

LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab

Mere information:

www.livetsskole.info – www.dettredietestamente.info – Facebook: LIVETS SKOLE i åndsvidenskab

Martinus foran hovedsymbolet med Livets Bog.
Året er 1955. Arbejdet med de vigtigste kosmiske
analyser i Det Tredie Testamente er fuldført

FESTEN FOR

MARTINUS

Det Tredie Testamente

”Vi ser således, at det sidste stadium i den kristne verdensepøke, den nye verdenskultur allerede er indbygget i de tidligere kulturer. Kristendommens verdensepøke består af tre store stadier, hvor de første udgøres af Det Gamle Testamente og Jødedommen og det andet af Det Nye Testamente og kristendommen, hvor den materielle tilstand skulle udvikles. Det tredie stadium er Det Tredie Testamente eller åndsvidenskaben, som vil danne grundlag for menneskets videre udvikling og garantere at menneskene indenfor denne epøke vil komme til at blive ét med Gud.“

Fra: Kristendommens verdensepøke

”Hvad vil der ske i den ny verdensepøke? I denne ny epøke vil al krig, nød og elendighed efterhånden blive afskaffet. Menneskeheden vil blive i Guds billede efter hans lignelse. Alle jordens stater vil blive forenet i ét rige, og menneskeheden vil blive til én hjort og én hyrde. Menneskehedens religiøsitet vil da ikke mere være baseret på instinkt eller ren tro, men på videnskab, kendsgerning og virkelighed. Alle tør vedkende sig Guds liv, som er åbenbaret i alt og i alle.“

Fra: Tre mennesketyper i skabelsen af 'Guds billede' på jorden

“

Om kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse

Martinus skriver bl.a.:

”Den virkelige kristendom er ikke slut, selvom den gamle kristendom nu er på retur”. (Martinus, artiklen Om mig selv, min mission og dens betydning).

”Man tror jo, at kristendommen den er færdig på grund af det naive sprog, den bruger. Se, der er jo ikke noget i vejen med kristendommen. Kristendommen er i sig selv ”den hellige ånd”. Der er ikke noget andet, der er ”den hellige ånd” end kristendommen. Men naturligvis er kristendommen ikke forklaret med Jesu forkyndelse. Han sagde jo selv: ”Jeg har meget, meget mere at fortælle jer, men I kan ikke bære det nu, men Faderen – altså Guddommen – han skal sende den hellige ånd”. Og det vil altså sige, den hellige ånd er den højeste visdom, den højeste videnskab. Den skal han sende til menneskene, og den skal udføre Kristi mission.” (Martinus tale i anledning af hans 85 års fødselsdag, 10. august 1975).

”Det er blevet min opgave at klargøre en del af Kristi udtalelser i verdensbilledet. Det er fortsættelsen af Kristi lære, som han også selv kalder ’Talsmanden, den Hellige Ånd’ ”. (Martinus, artiklen Om mig selv, min mission og dens betydning)

Glædelig Jul

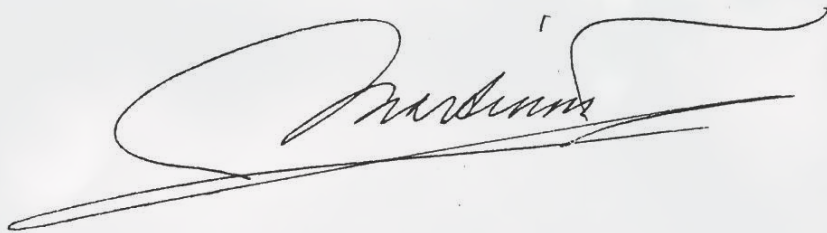
"Hermed ser du Martinus egen takkebrev fra oktober 1979

Martinus Institut, oktober 1979.

Jeg vil gerne hermed udtrykke min inderligste og varmeste tak for den kærlige opmærksomhed, De lod mig blive til del i anledning af min 89-års fødselsdag den 11. august. De har dermed været med til at hjælpe os med at tænde lys i det store mørke, der for tiden som en åndelig solformørkelse går hen over Jorden.

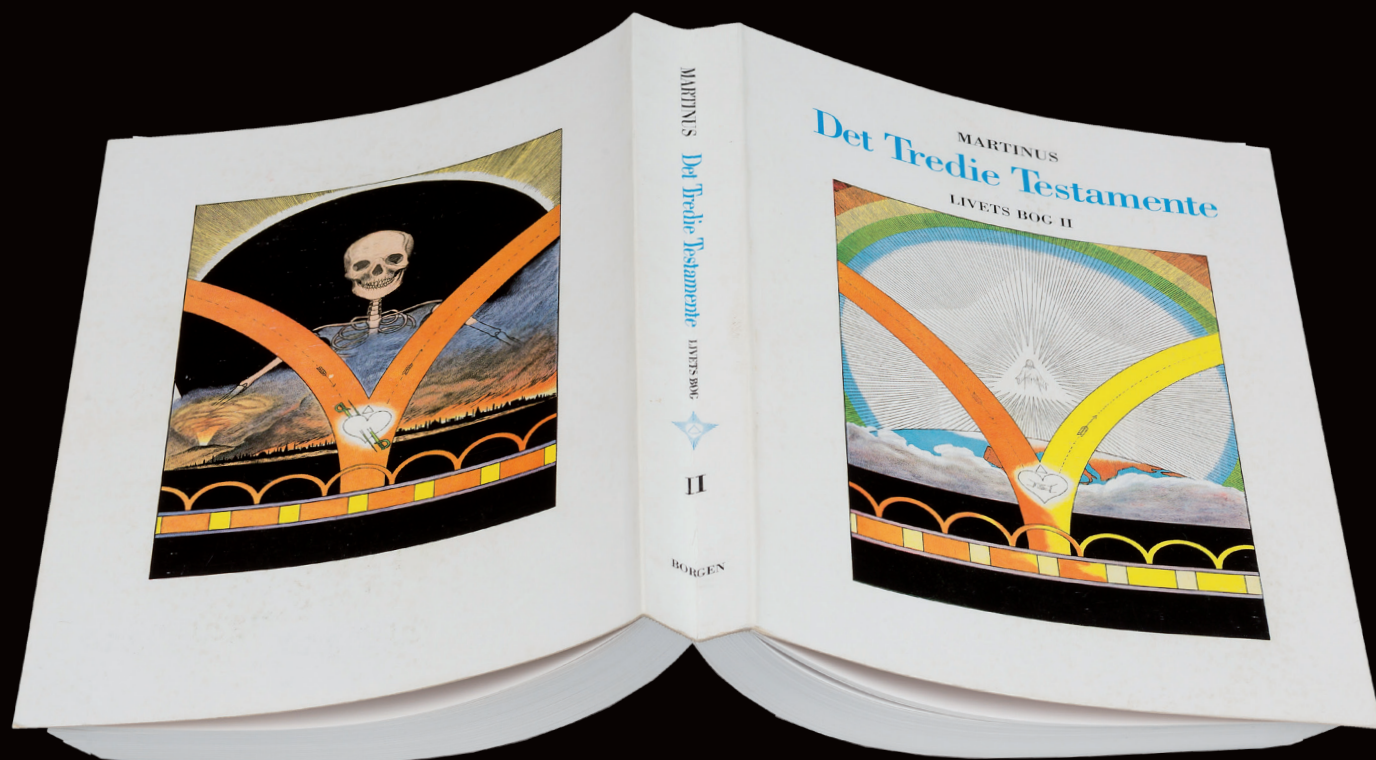
Antikrist folder i stor udstrækning sin djævlemanifestation frem imod dens kulmination. Det er godt at have det evige lys i sit eget hjerte, når ragnaroks tortur- og dødsprocesser i så høj grad raser i livet udenfor. - Vor mission i skabelsen af kristendommens fornyelse er ikke forgæves.

Og hermed en meget kærlig hilsen og endnu engang tak for Deres kærlige medvirkning i vor fælles store mission og sag.

MARTINUS

Det Tredie Testamente

Bibelens fortsættelse og afslutning – Talsmanden den Hellige Ånd
Martinus åndsvidenskab – Alkærlighedens videnskab

www.livetsskole.info

www.dettredietestamente.info

www.thethirdtestament.info

